

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

21. september 2023*

Indhold

I. Retsforskrifter	5
A. EU-retten	5
B. EU-retten	6
II. Sagens baggrund	10
III. Sagsbehandlingen for Retten og den appellerede dom	10
IV. Parternes påstande	12
V. Om appellen	13
A. Om formaliteten vedrørende søgsmålet for Retten	13
1. CCCME's søgsmålskompetence i eget navn	14
a) Parternes argumentation	14
b) Domstolens bemærkninger	14
2. Om CCCME's beføjelser til at repræsentere sine medlemmer i et søgsmål	19
a) Parternes argumentation	19
b) Domstolens bemærkninger	20
3. Om lovligheden af de mandater, som de ni øvrige appellanterne har givet deres advokater	21
a) Parternes argumentation	21
b) Domstolens bemærkninger	21

* Processprog: engelsk.

4. Konklusioner om formaliteten vedrørende søgsmålet for Retten	23
B. Om realiteten	23
1. Det første anbringende	23
a) Parternes argumentation	23
b) Domstolens bemærkninger	25
1) Indledende bemærkninger	25
2) Om det første anbringendes første led	25
3) Om det første anbringendes andet led	28
2. Om det andet anbringende	31
a) Parternes argumentation	31
b) Domstolens bemærkninger	31
3. Om det tredje anbringende	32
a) Om det tredje anbringendes første led	32
1) Parternes argumentation	32
2) Domstolens bemærkninger	33
b) Om det tredje anbringendes andet led	34
1) Parternes argumentation	34
2) Domstolens bemærkninger	35
4. Om det fjerde anbringende	37
a) Parternes argumentation	37
b) Domstolens bemærkninger	38
5. Om det femte anbringende	40
a) Indledende bemærkninger	40
b) Om det femte anbringendes første led	40
1) Parternes argumentation	40
2) Domstolens bemærkninger	41
Sagsomkostninger	45

»Appel – dumping – gennemførelsesforordning (EU) 2018/140 – import af visse varer af støbejern med oprindelse i Folkerepublikken Kina – endelig antidumpingtold – annullationsøgsmål – formaliteten – søgsmålskompetence – repræsentativ sammenslutning af eksportører – forordning (EU) 2016/1036 – artikel 3, stk. 2, 3, 6 og 7 – skade – beregning af importmængden – positivt bevismateriale – objektiv undersøgelse – ekstrapolering – beregning af EU-erhvervsgrenens produktionsomkostninger – koncerninterne priser – årsagsforbindelse – analyse af skaden pr. segment – foreligger ikke – artikel 6, stk. 7 – artikel 20, stk. 2 og 4 – proceduremæssige rettigheder«

I sag C-478/21 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 2. august 2021,

China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products, Beijing (Kina),

Cangzhou Qinghong Foundry Co. Ltd, Cangzhou City (Kina),

Botou City Qinghong Foundry Co. Ltd, Botou City (Kina),

Lingshou County Boyuan Foundry Co. Ltd, Sanshengyuan Town (Kina),

Handan Qunshan Foundry Co. Ltd, Xiaozhai Town (Kina),

Heping Cast Co. Ltd Yi County, Liang Village (Kina),

Hong Guang Handan Cast Foundry Co. Ltd, Xiaozhai Town (Kina),

Shanxi Yuansheng Casting and Forging Industrial Co. Ltd, Shenshan (Kina),

Botou City Wangwu Town Tianlong Casting Factory, Wangwu Town (Kina),

Tangxian Hongyue Machinery Accessory Foundry Co. Ltd, Beiluo Town (Kina),

ved advokato R. Antonini og avocats B. Maniatis og E. Monard,

appellanter,

de øvrige parter i appelsagen:

Europa-Kommissionen først ved T. Maxian Rusche og P. Němečková, derefter ved K. Blanck, P. Němečková og T. Maxian Rusche og endelig ved T. Maxian Rusche og P. Němečková, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

EJ Picardie, Saint-Crépin Ibouvillers (Frankrig),

Fondatel Lecomte, Andenne (Belgien),

Fonderies Dechaumont, Muret (Frankrig),

Fundiciones de Ódena SA, Ódena (Spanien),

Heinrich Meier Eisengießerei GmbH & Co. KG, Rahden (Tyskland),

Saint-Gobain Construction Products UK Ltd, East Leake (Det Forenede Kongerige),

Saint-Gobain PAM Canalisation, tidligere Saint-Gobain PAM, Pont-à-Mousson (Frankrig),

Ulefos Oy, Vantaa (Finland),

først ved advokats M. Hommé og B. O'Connor, derefter ved advokats M. Hommé og B. O'Connor og
solicitor U. O'Dwyer,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden A. Prechal (refererende dommer), og dommerne M.L. Arastey
Sahún, F. Biltgen, N. Wahl og J. Passer,

generaladvokat: L. Medina,

justitssekretær: fuldmægtig M. Longar,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 5. oktober 2022,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. februar 2023,

afsagt følgende

Dom

- 1 Med appellen har China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (det kinesiske handelskammer for import og eksport af maskiner og elektroniske varer, herefter »CCCME«) samt Cangzhou Qinghong Foundry Co. Ltd, Botou City Qinghong Foundry Co. Ltd, Lingshou County Boyuan Foundry Co. Ltd, Handan Qunshan Foundry Co. Ltd, Heping Cast Co. Ltd Yi County, Hong Guang Handan Cast Foundry Co. Ltd, Shanxi Yuansheng Casting and Forging Industrial Co. Ltd, Botou City Wangwu Town Tianlong Casting Factory og Tangxian Hongyue Machinery Accessory Foundry Co. Ltd (herefter »de ni øvrige appellanter«) nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 19. maj 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl. mod Kommissionen (T-254/18, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2021:278), hvorved Retten frifandt Kommissionen i appellanternes søgsmål med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/140 af 29. januar 2018 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse

varer af støbejern med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om afslutning af undersøgelsen af importen af visse varer af støbejern med oprindelse i Indien (EUT 2018, L 25, s. 6, herefter »den omtvistede forordning«), for så vidt som forordningen vedrørte dem.

I. Retsforskrifter

A. EU-retten

- 2 Ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT 1994, L 336, s. 1), godkendte Rådet for Den Europæiske Union overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), som blev undertegnet i Marrakesh den 15. april 1994, samt de aftaler, der er opført i bilag 1-3 til denne overenskomst, iblandt hvilke indgår aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel af 1994 (EFT 1994, L 336, s. 103, herefter »antidumpingaftalen«).
- 3 Antidumpingaftalens artikel 3.1 fastsætter:
»En konstatering af, om der foreligger skade i henhold til artikel VI i [den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT) 1994], baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af (a) omfanget af dumpingimporten og indvirkningen på prisen på samme vare på det indenlandske marked og (b) denne indførsels følger virkninger for indenlandske producenter af denne vare.«
- 4 Denne aftales artikel 06.11 bestemmer:
»I denne aftale forstås ved »interesseret part«:
 - i) en eksportør, en udenlandsk producent eller en importør af en vare, der er omfattet af en undersøgelse, eller en handelsstands- eller brancheforening, hvis flertal af medlemmer er producenter, eksportører eller importører af en sådan vare
 - ii) regeringen for det eksporterende medlem, og
 - iii) en producent af samme vare i det importerende medlems område eller en handelsstands- eller brancheforening, hvis flertal af medlemmer producerer samme vare i det importerende medlems område.

Denne liste udelukker ikke, at medlemmerne kan lade andre indenlandske eller udenlandske parter end ovenfor nævnte indgå i definitionen af »interesseret part«.

B. EU-retten

- 5 12. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21, herefter »grundforordningen«), er affattet således:

»Det er nødvendigt at præcisere, hvorledes berørte parter bør underrettes om, hvilke oplysninger myndighederne ønsker forelagt, og de bør have rigelig lejlighed til at fremlægge alt relevant bevismateriale og fuldt ud have lejlighed til at varetage deres interesser. Det er også ønskeligt klart at fastlægge de regler og procedurer, der skal følges under undersøgelsen, navnlig de regler, hvorefter de berørte parter skal give sig til kende, fremlægge deres synspunkter og indgive oplysninger inden for nærmere angivne frister, hvis sådanne synspunkter og oplysninger skal tages i betragtning. Der bør også fastlægges nærmere betingelser for, at en berørt part kan få adgang til oplysninger, der er indgivet af andre berørte parter, og fremsætte bemærkninger hertil. Medlemsstaterne og [Europa-]Kommissionen bør samarbejde vedrørende indsamlingen af oplysninger.«

- 6 Denne forordnings artikel 1, stk. 4, har følgende ordlyd:

»I denne forordning forstås ved »samme vare« en vare, som er identisk med, dvs. i enhver henseende mage til den omhandlede vare, eller, hvis en sådan vare ikke findes, en anden vare, der – om end den ikke i enhver henseende er mage til – har egenskaber, som ligger tæt op ad den pågældende vares egenskaber.«

- 7 Nævnte forordnings artikel 3 med overskriften »Konstatering af skade« bestemmer:

»1. I denne forordning forstås ved »skade«, når ikke andet er bestemt, væsentlig skade for en erhvervsgren i [Den Europæiske Union], trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i Unionen eller væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en sådan erhvervsgren; »skade« fortolkes i overensstemmelse med denne artikel.

2. En konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse af:

a) omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Unionen, og

b) denne indførsels følger virkninger for den pågældende erhvervsgren i Unionen.

3. Med hensyn til omfanget af dumpingimporten fastslås det, om der har været tale om en betydelig stigning i dumpingimporten enten absolut eller i forhold til produktion eller forbrug i Unionen. Hvad angår dumpingimportens virkning på priserne tages det i betragtning, om dumpingvarerne udbydes til en væsentlig lavere pris end prisen på samme vare fremstillet af erhvervsgrenen i Unionen, eller om priserne som følge af en sådan indførsel er blevet trykket betydeligt, eller om prisstigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres. Hverken en enkelt eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

[...]

5. Undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i Unionen skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation, herunder den omstændighed at en erhvervsgren er inde i en periode, hvor den søger at overvinde virkningerne af tidligere dumping eller subsidier; størrelsen af den aktuelle dumpingmargen; den faktiske og mulige nedgang i salg, fortjeneste, produktion, markedsandel, produktivitet, forrentning af investeret kapital og kapacitetsudnyttelse; faktorer, der påvirker priserne i Unionen; faktisk og mulig negativ indvirkning på likviditet, lagerbeholdninger, beskæftigelse, lønninger, vækst og mulighederne for at tilvejebringe kapital eller foretage investeringer. Denne liste er ikke udtømmende, og hverken en eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

6. Det skal på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt i forbindelse med stk. 2, påvises, at dumpingimporten forvolder skade som defineret i denne forordning. Dette indebærer navnlig en påvisning af, at de mængder og/eller priser, der er fastlagt i henhold til stk. 3, er årsag til de følgevirkninger for en erhvervsgren i Unionen, som er omhandlet i stk. 5, og at følgevirkningerne er væsentlige.

7. Der foretages også en undersøgelse af andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Unionen, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten i henhold til stk. 6. Faktorer, der kan tages hensyn til i den forbindelse, indbefatter bl.a.: mængde og priser for så vidt angår importvarer, som ikke sælges til dumpingpriser; nedgang i efterspørgslen eller ændringer i forbrugsmønstret; restriktiv handelspraksis og konkurrence mellem producenter i tredjelande og producenter i Unionen; den teknologiske udvikling og eksportresultater; samt produktivitet inden for den pågældende erhvervsgren i Unionen.

[...]«

8 Samme forordnings artikel 5, stk. 10 og 11, fastsætter:

»10. I meddelelsen om indledning af en procedure gives der underretning om indledning af en undersøgelse, og det oplyses, hvilken vare og hvilke lande der er tale om, der gives et sammendrag af de modtagne oplysninger, og det fastsættes, at alle relevante oplysninger skal meddeles Kommissionen.

Endvidere fastsættes den frist, inden for hvilken berørte parter kan tilkendegive deres synspunkter skriftligt og meddele oplysninger, hvis der som led i undersøgelsen skal tages hensyn til sådanne synspunkter og oplysninger; endelig fastsættes den frist, inden for hvilken berørte parter kan anmode om at blive hørt af Kommissionen i henhold til artikel 6, stk. 5.

11. Kommissionen underretter de eksportører, importører og repræsentative sammenslutninger af eksportører eller importører, som den ved er berørt af sagen, samt repræsentanter for eksportlandet og klagerne om indledningen af proceduren, og under behørig hensyntagen til beskyttelsen af fortrolige oplysninger stiller den den fulde ordlyd af den skriftlige klage, den har modtaget i henhold til stk. 1, til rådighed for de kendte eksportører og for myndighederne i eksportlandet, og på anmodning også for andre involverede berørte parter. Er der tale om et særlig stort antal eksportører, kan den fulde ordlyd af den skriftlige klage i stedet blot stilles til rådighed for myndighederne i eksportlandet eller for den relevante erhvervssammenslutning.«

9 Grundforordningens artikel 6 med overskriften »Undersøgelse« bestemmer følgende:

»1. Efter indledningen af proceduren iværksætter Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne en undersøgelse på unionsplan. En sådan undersøgelse omfatter både dumping og den deraf følgende skade, og disse spørgsmål undersøges samtidig.

[...]

3. Kommissionen kan anmode medlemsstaterne om at indgive oplysninger, og medlemsstaterne tager alle nødvendige skridt til at efterkomme sådanne anmodninger.

De meddeler Kommissionen de ønskede oplysninger samt alle resultater af efterprøvning, kontrol og undersøgelser, som er foretaget.

Er disse oplysninger af almen interesse, eller fremsætter en medlemsstat ønske herom, videregiver Kommissionen dem til medlemsstaterne, forudsat at de ikke er fortrolige, i hvilket tilfælde der sendes et ikke-fortroligt sammendrag.

4. Kommissionen kan anmode medlemsstaterne om at foretage den nødvendige efterprøvning og kontrol, særlig hos importører, handlende og producenter i Unionen, og at foretage undersøgelser i tredjelande, forudsat at de berørte virksomheder giver deres samtykke hertil, og at regeringen i det pågældende land er blevet officielt underrettet herom og ikke rejser indvendinger herimod.

Medlemsstaterne tager alle nødvendige skridt til at efterkomme sådanne anmodninger fra Kommissionen.

Tjenestemænd fra Kommissionen kan på anmodning fra Kommissionen eller en medlemsstat bemyndiges til at bistå embedsmænd i medlemsstaterne i udførelsen af deres opgaver.

5. De berørte parter, der har givet sig til kende i henhold til artikel 5, stk. 10, kan indrømmes en høring, hvis de inden for den frist, der er fastsat i den meddelelse, som er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, skriftligt anmoder om en sådan høring og i denne forbindelse godtgør, at de sandsynligvis vil blive berørt af resultatet af proceduren, og at der er særlige grunde til, at de bør høres.

[...]

7. De klagere, importører og eksportører samt deres repræsentative sammenslutninger, brugere og forbrugerorganisationer, som har givet sig til kende i henhold til artikel 5, stk. 10, samt repræsentanterne for eksportlandet kan på skriftlig anmodning få indsigt i alle oplysninger, som parter i undersøgelsen har indgivet, i modsætning til interne dokumenter udarbejdet af myndighederne i Unionen eller dets medlemsstater, forudsat at disse oplysninger har betydning for fremlæggelsen af deres sag, at de ikke er fortrolige som omhandlet i artikel 19, og at de anvendes som led i undersøgelsen.

De pågældende parter kan meddele deres syn på sådanne oplysninger, og der skal tages hensyn til deres bemærkninger i det omfang, de er tilstrækkeligt dokumenteret i svaret.

[...]

9. For procedurer, der er indledt i henhold til artikel 5, stk. 9, skal en undersøgelse så vidt muligt afsluttes inden et år. I alle tilfælde skal sådanne undersøgelser afsluttes senest 15 måneder efter deres indledning i overensstemmelse med resultaterne i henhold til artikel 8 om tilsagn eller resultaterne i henhold til artikel 9 om endelige foranstaltninger.«

10 Denne forordnings artikel 17 med overskriften »Stikprøver« har følgende ordlyd:

»1. I tilfælde, hvor antallet af klager, eksportører, importører, varetyper eller transaktioner er stort, kan undersøgelsen begrænses til at omfatte et rimeligt antal parter, varer eller transaktioner ved anvendelse af statistisk gyldige stikprøver baseret på oplysninger, der foreligger på tidspunktet for udvælgelsen, eller til den største producerede, solgte eller eksporterede mængde, der kan anses for repræsentativ, og som med rimelighed kan undersøges inden for den tid, der er til rådighed.

2. Den endelige udvælgelse af parter, varetyper eller transaktioner i henhold til disse bestemmelser om stikprøver påhviler Kommissionen, idet udvælgelsen dog så vidt muligt foretages i samråd med de berørte parter og med disses samtykke, forudsat at sådanne parter giver sig til kende og fremlægger tilstrækkelige oplysninger senest tre uger efter indledningen af undersøgelsen, således at der åbnes mulighed for at udtage en repræsentativ stikprøve.

[...]«

11 Nævnte forordnings artikel 20 med overskriften »Fremlæggelse af oplysninger« fastsætter:

»1. Klagerne, importørerne og eksportørerne og disses repræsentative sammenslutninger samt repræsentanterne for eksportlandet kan anmode om fremlæggelse af de nærmere oplysninger, der ligger til grund for de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke der er indført midlertidige foranstaltninger. Anmodninger om en sådan fremlæggelse af oplysninger indgives skriftligt umiddelbart efter indførelsen af de midlertidige foranstaltninger, og fremlæggelse af oplysningerne finder sted skriftligt hurtigst muligt herefter.

2. De parter, der er nævnt i stk. 1, kan anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger eller afslutning af en undersøgelse eller en procedure uden indførelse af foranstaltninger, idet der lægges særlig vægt på at fremlægge sådanne kendsgerninger og betragtninger, som afviger fra dem, der lå til grund for indførelsen af de midlertidige foranstaltninger.

3. Anmodninger om endelig fremlæggelse af oplysninger efter stk. 2 indgives skriftligt til Kommissionen og skal i tilfælde, hvor der er pålagt midlertidig told, være denne i hænde senest en måned efter offentliggørelsen af toldens indførelse. Er der ikke pålagt midlertidig told, skal parterne have lejlighed til at anmode om endelig fremlæggelse af oplysninger inden for frister, som Kommissionen fastsætter.

[...]«

12 Samme forordnings artikel 21, stk. 2, er affattet således:

»For at sikre, at myndighederne kan tage hensyn til alle synspunkter og oplysninger på et solidt grundlag, når de træffer afgørelse om, hvorvidt det er i Unionens interesse at indføre foranstaltninger, kan klagerne, importørerne og deres repræsentative sammenslutninger samt repræsentative brugere

og repræsentative forbrugerorganisationer inden for de frister, der er fastsat i meddelelsen om indledning af antidumpingundersøgelsen, give sig til kende og indgive oplysninger til Kommissionen. Sådanne oplysninger eller passende sammendrag deraf stilles til rådighed for de øvrige parter, der er omhandlet i denne artikel, og disse er berettiget til at fremsætte bemærkninger hertil.«

II. Sagens baggrund

- 13 Tvistens baggrund, således om den er gengivet i den appellerede doms præmis 1-9, kan sammenfattes som følger med henblik på nærværende dom.
- 14 Den 31. oktober 2016 indleverede syv EU-producenter af varer af støbejern en klage til Kommissionen med henblik på indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse af disse varer med oprindelse i Kina og Indien. Klagen blev støttet af to andre EU-producenter af varer af støbejern (disse ni producenter omtales herefter »klagerne«).
- 15 Den 10. december 2016 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse varer af støbejern med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Indien (EUT 2016, C 461, s. 22). Den af denne procedure omhandlede vare er brønddæksler. I denne meddelelses punkt 2 defineres varen som varer af gråt støbejern med flagegrafit, såkaldt »gråt støbejern«, eller kuglegrafitstøbejern, også kaldet »duktilt støbejern«, samt dele dertil, som anvendes til at dække systemer på og under jordoverfladen, og/eller åbninger til systemer på og under jordoverfladen, og som giver adgang og/eller leverer udsyn til sådanne systemer (herefter »den pågældende vare«).
- 16 Undersøgelsen af dumping og skade omfattede perioden fra den 1. oktober 2015 til den 30. september 2016 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af udviklingstendenser med relevans for vurderingen af skade omfattede perioden fra den 1. januar 2013 til den 30. september 2016 (herefter »den betragtede periode«).
- 17 CCCME er en sammenslutning i henhold til kinesisk ret, hvis medlemmer omfatter eksporterende producenter af den pågældende vare. Den deltog i antidumpingproceduren vedrørende importen af den pågældende vare. De ni øvrige appellanter er kinesiske eksporterende producenter af den pågældende vare, hvoraf Kommissionen udtog to til den stikprøve af de kinesiske eksporterende producenter, som blev anvendt med henblik på denne procedure.
- 18 Den 16. august 2017 vedtog Kommissionen gennemførelsesforordning (EU) 2017/1480 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse varer af støbejern med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2017, L 211, s. 14, herefter »den midlertidige forordning«).
- 19 Den 29. januar 2018 vedtog Kommissionen den omtvistede forordning, hvorved den pålagde en endelig antidumpingtold på importen af visse varer af støbejern med oprindelse i Kina.

III. Sagsbehandlingen for Retten og den appellerede dom

- 20 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. april 2018 anlagde appellanterne sag med påstand om annullation af den omtvistede forordning.

- 21 Ved kendelse afsagt den 24. oktober 2018 gav formanden for Rettens Første Afdeling EJ Picardie, Fondatel Lecomte, Fonderies Dechaumont, Fundiciones de Ódena SA, Heinrich Meier Eisengießerei GmbH & Co. KG, Saint Gobain Construction Products UK Ltd, Saint Gobain PAM Canalisation, tidligere Saint-Gobain PAM, og Ulefos Oy (herefter »intervenienterne«) tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.
- 22 Til støtte for søgsmålet for Retten fremsatte appellanterne seks anbringender. Kommissionen bestred såvel formaliteten som realiteten ved dette søgsmål.
- 23 Hvad angår formaliteten vedrørende nævnte søgsmål er alene Rettens vurderinger af for det første CCCME's søgsmålskompetence i eget navn og på medlemmernes vegne og for det andet det mandat, som de ni øvrige appellanterne havde givet deres advokater til at lade sine repræsentere i et søgsmål, relevante i forbindelse med nærværende appel.
- 24 Med hensyn til CCCME's søgsmålskompetence i eget navn for at beskytte sine proceduremæssige rettigheder gjorde Kommissionen gældende, at sammenslutningen savnede en sådan kompetence, eftersom den var blevet indrømmet proceduremæssige rettigheder ved en fejl under den administrative procedure. Retten forkastede denne formalitetsindsigelse, idet den i det væsentlige fastslog, at CCCME under hele den administrative procedure var blevet anset for at være en interesseret part, som skulle indrømmes proceduremæssige rettigheder, og at en fejl i denne henseende, selv om den antoges at foreligge, ikke kunne påvirke, hvad der var blevet anerkendt og indrømmet under den administrative procedure.
- 25 Med hensyn til CCCME's søgsmålskompetence på medlemmernes vegne forkastede Retten Kommissionens indsigelse om, at CCCME ikke kunne repræsentere medlemmerne i en retslig procedure, idet den ikke var en repræsentativ sammenslutning som omhandlet i medlemsstaternes fælles retstraditioner. Retten fastslog, at et sådant krav ikke skal være opfyldt, for at en sammenslutning kan handle på sine medlemmers vegne for Unionens retsinstanser.
- 26 Med hensyn til de mandater, som de ni øvrige appellanterne havde givet deres advokater, anførte Kommissionen, at de var ugyldige med den begrundelse, at underskrivernes funktion ikke var klart identificeret på disse, og at det ikke var godtgjort, at de havde beføjelse til at underskrive disse mandater. Retten forkastede denne indsigelse, idet den fastslog, at dens procesreglement ikke krævede bevis for, at advokatens mandat blev indrømmet vedkommende af en person, der havde bemyndigelse hertil.
- 27 Hvad angår spørgsmålet, om appellanternes søgsmål var velbegrundet, er alene Rettens vurderinger vedrørende det første anbringendes første og femte led, det andet anbringendes andet og tredje led samt det tredje anbringendes andet og tredje led relevante med henblik på nærværende appel.
- 28 I forbindelse med undersøgelsen af det første anbringendes første led forkastede Retten appellanternes klagepunkter om Kommissionens justeringer af data fra Den Europæiske Unions Statistiske Kontor (Eurostat), som var inddelt efter varekontrolnumre (VKN), med henblik på beregningen af dumpingimporten i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3.
- 29 Som led i vurderingen af det første anbringendes femte led forkastede Retten appellanternes klagepunkt om, at Kommissionen for at beregne Saint-Gobain PAM's skade havde anvendt de priser, der blev faktureret for videresalg inden for den koncern, som denne producent var en del af, uden at den vurderede disse prisers selvstændige karakter.

- 30 Med det anbringendes andet led gjorde appellanterne gældende, at Kommissionen med urette havde afvist at foretage en analyse pr. segment for at påvise årsagsforbindelsen mellem dumpingimporten og den konstaterede skade. Som svar på dette argument fastslog Retten i det væsentlige, at en analyse pr. segment ikke var påkrævet, når varerne er tilstrækkeligt substituerbare, og at hverken det forhold, at varerne tilhører forskellige kategorier, eller at forbrugerne havde givet udtryk for at foretrække visse varer, var tilstrækkeligt til at godtgøre, at de ikke var substituerbare, og at det således var hensigtsmæssigt at foretage en sådan analyse.
- 31 Med det andet anbringendes tredje led foreholdt appellanterne bl.a. Kommissionen, at den ikke havde foretaget en tilstrækkelig vurdering af prisunderbuddets betydning under hensyn til den omstændighed, at der for 37,4% af de stikprøveudtagne EU-producenters samlede salg i EU ikke var fastslået et prisunderbud. Retten forkastede dette led, idet den fastslog, at eftersom den pågældende vare omfatter varianter af varetyper, som fortsat er substituerbare, var en margin for prisunderbud, der er fastlagt inden for et interval på 31,6-39,2% vedrørende 62,6% af de stikprøveudtagne EU-producenters salg, tilstrækkeligt til at konstatere et betydeligt prisunderbud som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 3.
- 32 Hvad angår det tredje anbringende om en tilsidesættelse af appellanternes proceduremæssige rettigheder med den begrundelse, at de ikke var blevet meddelt de oplysninger, der var nødvendige for at beskytte deres interesser, fastslog Retten, at anbringendet kunne antages til realitetsbehandling, for så vidt som det var fremsat af CCCME i eget navn. Den afviste derimod anbringendet, for så vidt som det var fremsat af CCCME's medlemmer og de ni øvrige appellanter, med den begrundelse, at disse medlemmer og appellanter ikke havde deltaget i undersøgelsen eller fremsat anmodninger om at få meddelt de pågældende oplysninger. Retten forkastede ligeledes appellanternes argument om, at CCCME under denne undersøgelse havde udøvet nævnte medlemmers og appellanternes proceduremæssige rettigheder på deres vegne, med den begrundelse, at CCCME havde handlet som en enhed, der repræsenterede den kinesiske erhvervsgren samlet set og ikke visse af sine medlemmer individuelt.
- 33 Hvad angår spørgsmålet, om det tredje anbringende var velbegrundet, gjorde CCCME med nævnte anbringendes andet og tredje led gældende, at Kommissionen havde tilsidesat sammenslutningens proceduremæssige rettigheder ved, for det første, ikke at give den visse oplysninger i sammenfattet form om bl.a. beregningerne af normalværdien, den kinesiske imports virkning på priserne og skadestærsklen samt, for det andet, skøn over de makroøkonomiske indikatorer, oplysninger om sammenligningen af de importerede varer og de indiske producenters og EU-producenternes varer samt beregningerne vedrørende importen med oprindelse i berørte tredjelande. Retten forkastede dette andet og tredje led, idet den i det væsentlige fastslog, at Kommissionen havde givet CCCME oplysninger, som gav denne mulighed for hensigtsmæssigt at forsvare sine interesser.
- 34 Ved den appellerede dom frifandt Retten Kommissionen.

IV. Parternes påstande

- 35 Appellanterne har nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Den omtvistede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører dem.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne for såvel Retten som for Domstolen, herunder appellanternes omkostninger.
 - Intervenienterne tilpligtes at bære deres egne omkostninger.
- 36 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves, for så vidt som søgsmålet i første instans blev antaget til realitetsbehandling.
 - Søgsmålet i første instans afvises.
 - Appellen forkastes.
 - Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 37 Intervenienterne har nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes i det hele.
 - Det fastslås, at CCCME ikke kan anses for at være en repræsentativ sammenslutning med henblik på anvendelsen af grundforordningen.
 - Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

V. Om appellen

- 38 Appellanterne har fremsat fem anbringender til støtte for appellen. Det første til det fjerde anbringende vedrører fejl, som Retten begik ved ikke at fastslå, at Kommissionen havde tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5-7, ved vedtagelsen af den omtvistede forordning. Med det femte anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten med urette delvist afviste deres tredje anbringende i søgsmålet ved Retten om en tilsidesættelse af deres proceduremæssige rettigheder, og at den begik retlige fejl ved vurderingen af disse rettigheder, jf. grundforordningens artikel 6, stk. 7, artikel 19, stk. 1 og 2, og artikel 20, stk. 2 og 4.
- 39 Kommissionen og intervenienterne har gjort gældende, at appellanternes søgsmål i første instans skulle have været afvist, og at deres appel under alle omstændigheder skal forkastes.

A. Om formaliteten vedrørende søgsmålet for Retten

- 40 Kommissionen har gjort gældende, at søgsmålet i første instans skulle afvises med den begrundelse, at CCCME ikke havde søgsmålskompetence i eget navn, at sammenslutningen ikke havde beføjelse til at repræsentere medlemmerne i et søgsmål, og at de ni øvrige appellanterne ikke havde givet et behørigt mandat til deres advokater.
- 41 Appellanterne har bestridt disse argumenter med den begrundelse, at Kommissionen ved at nedlægge påstand om ophævelse af den appellerede dom, for så vidt som søgsmålet i første instans blev antaget til realitetsbehandling, og om afvisning af dette søgsmål har iværksat en kontraappel uden at overholde kravene i artikel 176, stk. 2, i Domstolens procesreglement.

- 42 Det skal i denne henseende bemærkes, at spørgsmål om formaliteten vedrørende et annullationssøgsmål udgør et spørgsmål om en ufravigelig procesforudsætning, som Unionens retsinstanser til enhver tid – selv af egen drift – kan efterprøve (jf. i denne retning dom af 27.2.2014, Stichting Woonlinie m.fl. mod Kommissionen, C-133/12 P, EU:C:2014:105, præmis 32, og af 2.9.2021, Ja zum Nürburgring mod Kommissionen, C-647/19 P, EU:C:2021:666, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).
- 43 Det følger heraf, at Domstolen inden for rammerne af en appel kan vurdere formaliteten vedrørende et søgsmål i første instans, uanset om denne er blevet draget i tvivl af en part, der har indleveret et svarskrift uden at have iværksat en kontraappel i henhold til artikel 176, stk. 2, i Domstolens procesreglement (jf. i denne retning dom af 28.2.2019, Rådet mod Growth Energy og Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, præmis 56-59 og den deri nævnte retspraksis).
- 44 Sagsøgernes indsigelse i nærværende doms præmis 41 skal således forkastes.

1. CCCME's søgsmålskompetence i eget navn

a) Parternes argumentation

- 45 Kommissionen har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 52-75, idet den fastslog, at anerkendelsen af CCCME som en repræsentativ sammenslutning under den administrative procedure var tilstrækkelig til at godtgøre, at den i artikel 263, stk. 4, TEUF fastsatte betingelse om, at en sagsøger skal være umiddelbart og individuelt berørt af den retsakt, der er genstand for søgsmålet, var opfyldt i forhold til CCCME. Spørgsmålet, om en enhed har søgsmålskompetence for Retten, afhænger ikke af, om enheden indrømmes denne egenskab under den administrative procedure, men af de gældende regler på området. Det påhviler således Retten selv at bedømme, om CCCME opfyldte de opstillede betingelser for at kunne anses for at være en repræsentativ sammenslutning i overensstemmelse med grundforordningen og følgelig havde søgsmålskompetence i eget navn.
- 46 Intervenienterne har støttet Kommissionens argumenter og anført, at CCCME ikke er en repræsentativ sammenslutning af kinesiske eksporterende producenter af den pågældende vare, men en enhed, der varetager den kinesiske regerings kontrol med disse eksporterende producenter. CCCME handler under tilsyn, forvaltning og faglig rådgivning fra Kinas ministerium for civile anliggender og handelsministerium.
- 47 Appellanterne har gjort gældende, at CCCME er en repræsentativ sammenslutning som omhandlet i grundforordningen, og at den således er en interesseret part som omhandlet i denne forordning. Kommissionen har anset CCCME for at være en sammenslutning under såvel den undersøgelse, der førte til vedtagelsen af den omtvistede forordning, som under andre tidligere antidumpingundersøgelser. Af de grunde, som Retten anførte i den appellerede dom, er sammenslutningen umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede forordning.

b) Domstolens bemærkninger

- 48 Det skal indledningsvis bemærkes, at antagelsen til realitetsbehandling af et søgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person til prøvelse af en retsakt, der ikke er rettet til vedkommende, i medfør af artikel 263, stk. 4, TEUF afhænger af, at denne person indrømmes søgsmålskompetence, hvilket

forekommer i to situationer. Dels kan en sådan sag anlægges på betingelse af, at denne retsakt berører vedkommende umiddelbart og individuelt. Dels kan en sådan person anlægge sag til prøvelse af en regelfastsættende retsakt, som ikke omfatter gennemførelsesforanstaltninger, hvis den berører vedkommende umiddelbart (dom af 16.3.2023, Kommissionen mod Jiangsu Seraphim Solar System og Rådet mod Jiangsu Seraphim Solar System og Kommissionen, C-439/20 P og C-441/20 P, EU:C:2023:211, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).

- 49 Med formalitetsindsigelsen har Kommissionen gjort gældende, at Retten ved undersøgelsen af den første af disse situationer med urette fastslog, at CCCME havde søgsmålskompetence i eget navn med henblik på at beskytte sine proceduremæssige rettigheder. I den appellerede doms præmis 52-75 støttede Retten sin bedømmelse af CCCME's søgsmålskompetence i eget navn på den omstændighed, at Kommissionen under den antidumpingprocedure, der havde ført til vedtagelsen af den omtvistede forordning, havde tildelt sammenslutningen disse rettigheder. Den efterprøvede imidlertid ikke, om en sådan tildeling var lovlig. Tildelingen af nævnte rettigheder til CCCME er ulovlig, eftersom sidstnævnte ikke er en repræsentativ sammenslutning som omhandlet i grundforordningen, men en enhed der repræsenterer Kina.
- 50 Det følger af fast retspraksis, at andre personer end en afgørelses adressat kun kan gøre gældende, at de berøres individuelt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, hvis afgørelsen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten for en sådan afgørelse (dom af 12.7.2022, Nord Stream 2 mod Parlamentet og Rådet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, præmis 156 og den deri nævnte retspraksis).
- 51 De personer, som kan berøres individuelt af en EU-retsakt på samme måde som adressaterne for en afgørelse, er dem, der har deltaget i proceduren for vedtagelsen af denne retsakt. Den omstændighed, at en person deltager i en procedure for vedtagelse af en sådan retsakt, kan imidlertid kun individualisere vedkommende i forhold til denne retsakt i det tilfælde, hvor der af EU-lovgivningen indrømmes den pågældende person en række proceduremæssige garantier (jf. i denne retning dom af 4.10.1983, Fediol mod Kommissionen, 191/82, EU:C:1983:259, præmis 31, og kendelse af 17.2.2009, Galileo Lebensmittel mod Kommissionen, C-483/07 P, EU:C:2009:95, præmis 53). Den præcise rækkevidde af en borgers ret til at anlægge sag til prøvelse af en EU-retsakt afhænger nemlig af den retsstilling, som EU-retten indrømmer vedkommende med henblik på at beskytte den således anerkendte berettigede interesse (dom af 28.2.2019, Rådet mod Growth Energy og Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, præmis 107 og den deri nævnte retspraksis).
- 52 Det følger heraf, at de proceduremæssige rettigheder skal være indrømmet en person lovligt, for at vedkommende kan anses for at være individuelt berørt af disse rettigheder og have kompetence til at anlægge et annulationsøgsmål til prøvelse af en retsakt vedtaget i strid med nævnte rettigheder.
- 53 I det foreliggende tilfælde bestred Kommissionen i sit svarskrift for Retten formaliteten vedrørende det af CCCME anlagte søgsmål, hvorved denne sammenslutning påberåbte sig en tilsidesættelse af sine proceduremæssige rettigheder, med den begrundelse, at sammenslutningen ikke var en interesseret part, som tillægges sådanne rettigheder ved grundforordningen. For at vurdere formaliteten vedrørende dette søgsmål skulle Retten således vurdere, om denne forordning tillagde CCCME proceduremæssige rettigheder.

- 54 I den appellerede doms præmis 53-60 fastslog Retten imidlertid, at CCCME var individuelt berørt af den omtvistede forordning, eftersom Kommissionen under hele den procedure, der havde ført til vedtagelsen af denne forordning, havde anset sammenslutningen for at være en interesseret part, der bl.a. repræsenterede den kinesiske støbejernsindustri, idet denne institution havde indrømmet sammenslutningen proceduremæssige rettigheder, som omfattede retten til aktindsigt i undersøgelsens akter, retten til at få meddelt de foreløbige og endelige konklusioner, retten til at fremsætte bemærkninger til disse samt retten til at deltage i to høringer, som blev afholdt som led i denne procedure.
- 55 Det skal følgelig fastslås, at Retten undlod at undersøge lovligheden af tildelingen af disse proceduremæssige rettigheder til CCCME, og at den således begik en retlig fejl, da den undersøgte, om i den artikel 263, stk. 4, TEUF fastsatte betingelse om, at en sagsøger skal være individuelt berørt af den retsakt, der er genstand for søgsmålet, var opfyldt i forhold til CCCME.
- 56 Denne konklusion kan ikke drages i tvivl af Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 64, hvoraf fremgår, at selv om det blev antaget, at den fejl, som Kommissionen begik ved at indrømme CCCME nævnte rettigheder, forelå, kunne den ikke ophæve, hvad der er blevet anerkendt og indrømmet under den administrative procedure, for så vidt som Kommissionen efter afslutningen af denne procedure bevarede muligheden for at trække den omtvistede forordning tilbage og genoptage proceduren, idet den rettede fejlen på det trin, hvor den blev begået. De afgørelser, som Kommissionen træffer under en administrativ procedure, og dens mulighed for at rette dem, kan nemlig ikke begrænse Unionens retsinstansers undersøgelse af formaliteten vedrørende det søgsmål, der er indbragt for dem.
- 57 Rettens undersøgelse i den appellerede doms præmis 71-75 af den i artikel 263, stk. 4, TEUF fastsatte betingelse om, at en sagsøger skal være umiddelbart berørt af den retsakt, der er genstand for vedkommendes søgsmål, er behæftet med den samme retlige fejl, eftersom denne undersøgelse også var støttet på Kommissionens indrømmelse af proceduremæssige rettigheder til CCCME under den administrative procedure.
- 58 Disse fejl kan imidlertid kun bevirke, at CCCME's søgsmål i eget navn skal afvises, hvis det er godtgjort, at denne sammenslutning ikke lovligt kunne tildeles de pågældende proceduremæssige rettigheder. Det skal følgelig vurderes, om disse rettigheder kunne tildeles CCCME i henhold til grundforordningen.
- 59 CCCME har i denne henseende gjort gældende, at grundforordningen giver sammenslutningen sådanne rettigheder, idet den er en repræsentativ sammenslutning af importører og eksportører af den pågældende vare.
- 60 Selv om grundforordningens artikel 5, stk. 11, artikel 6, stk. 7, artikel 20, stk. 1 og 2, og artikel 21, stk. 2, tillægger repræsentative sammenslutninger af importører eller eksportører af dumpingvaren visse proceduremæssige rettigheder, defineres det i disse bestemmelser indeholdte begreb »repræsentativ sammenslutning af importører eller eksportører« ikke i denne forordning.
- 61 Det følger af fast retspraksis, at dette begreb ikke alene fortolkes under hensyntagen til ordlyden af de bestemmelser, hvoraf begrebet fremgår, men også til den sammenhæng, hvori disse bestemmelser indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som de udgør en del af (jf. i denne retning dom af 22.6.2021, Venezuela mod Rådet (Berørt tredjeland), C-872/19 P, EU:C:2021:507, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis). Henset til det forhold, at de

internationale aftaler, som Unionen har indgået, har forrang frem for den afledte EU-ret, skal nævnte begreb desuden så vidt muligt fortolkes i overensstemmelse med disse aftaler, hvori antidumpingaftalen indgår (jf. i denne retning dom af 28.4.2022, Yieh United Steel mod Kommissionen, C-79/20 P, EU:C:2022:305 præmis 101 og den deri nævnte retspraksis).

- 62 I medfør af en ordlydsfortolkning betegner begrebet »repræsentativ sammenslutning af importører eller eksportører« en sammenslutning af personer, som repræsenterer importører og eksportører i almindelighed.
- 63 I første række følger heraf, at dette begreb ikke betegner personer eller enheder, som repræsenterer andre interesser end importørers og eksportørers interesser, såsom især statslige interesser. Denne fortolkning bekræftes af den sammenhæng, hvori nævnte begreb indgår. Grundforordningens artikel 5, stk. 11, artikel 6, stk. 7, og artikel 20, stk. 1, betegner nemlig på den ene side »repræsentative sammenslutninger af importører eller eksportører« og på den anden side »myndighederne« i eller »repræsentanter« for eksportlandet som særskilte interesserede parter i en antidumpingprocedure.
- 64 Grundforordningens formål, som er at gøre det muligt for Kommissionen at pålægge en passende antidumpingtold under overholdelse af princippet om god forvaltningsskik, bekræftes ligeledes ved nævnte fortolkning. Dette formål kræver, at Kommissionen kan kende synspunkterne hos de forskellige interesserede parter, der deltager i en antidumpingprocedure. I 12. betragtning til denne forordning anføres således, at disse parter bør have rigelig lejlighed til at fremlægge alt relevant bevismateriale og fuldt ud have lejlighed til at varetage deres interesser. De beviser, som repræsentative sammenslutninger af importører eller eksportører eller repræsentanter for eksportlandet kan fremlægge, er ikke nødvendigvis sammenfaldende med deres respektive interesser. Disse sammenslutninger forsvarer importørernes og eksportørernes kommercielle og industrielle interesser, mens disse repræsentanter søger at fremme eksportlandets politiske og diplomatiske interesser.
- 65 Den omhandlede fortolkning er i øvrigt forenelig med antidumpingaftalens artikel 6.11, eftersom der i denne artikel blandt interesserede parter omfattet af denne aftale sondres mellem regeringerne for de eksportlande, der er parter i nævnte aftale, og handelsstands- eller brancheforeninger, hvis flertal af medlemmer eksporterer eller importerer den vare, der er genstand for en antidumpingundersøgelse.
- 66 Det fremgår af EU-lovgivers valg om at sondre mellem på den ene side repræsentative sammenslutninger af importører eller eksportører og på den anden side myndighederne i og repræsentanter for eksportlandet, at den enhed, som fremstår som en repræsentativ sammenslutning som omhandlet i de bestemmelser, der er nævnt i nærværende doms præmis 63, for at kunne anses for en sådan sammenslutning ikke må være underlagt eksportlandets indgriben, men tværtimod skal have den fornødne uafhængighed i forhold til denne stat, således at den reelt kan handle som repræsentant for importørernes og eksportørernes generelle og kollektive interesser og ikke som nævnte stats stråmand.
- 67 Denne uafhængighed for de repræsentative sammenslutninger, der er omhandlet i grundforordningen, afspejler den uafhængighed, som er indrømmet foreninger i medfør af foreningsfriheden fastsat i artikel 12 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, for så vidt som chartret indrømmer foreningerne ret til at fortsætte deres aktiviteter og fungere uden uberettiget statslig indgriben (jf. i denne retning dom af 18.6.2020, Kommissionen mod Ungarn (Foreningers gennemsigtighed), C-78/18, EU:C:2020:476,

præmis 110-113). En sådan overensstemmelse er imidlertid begrænset til fraværet af indgriben fra den pågældende stat, hvorved der rejses tvivl, om en sammenslutning repræsenterer importørers og eksportørers generelle og kollektive interesser, eftersom denne forordning tilsigter at gennemføre antidumpingaftalens regler, hvis formål er at fremme verdenshandelen og ikke foreningsfriheden.

- 68 I anden række fremgår det af ordlydsfortolkningen og den kontekstuelle fortolkning af begrebet »repræsentative sammenslutninger af importører eller eksportører« i nærværende doms præmis 62 og 63, at en sådan sammenslutnings formål skal omfatte repræsentation af importører eller eksportører af den vare, der er genstand for antidumpingundersøgelsen. Denne repræsentation forudsætter, at medlemmerne af en sammenslutning omfatter et betydeligt antal importører og eksportører af denne vare. Repræsentationen kræver endvidere, at disse medlemmers import eller eksport af nævnte vare er betydelig, således at den pågældende sammenslutning generelt kan tage højde for kendetegnene ved aktiviteterne for importører eller eksportører af samme vare.
- 69 Denne fortolkning bekræftes af det formål, der forfølges med grundforordningen, som er anført i nærværende doms præmis 64, hvilket formål kræver, at repræsentative sammenslutninger af importører eller eksportører deltager som interesserede parter i antidumpingproceduren. Disse sammenslutningers interesser kan nemlig kun være legitime, hvis sammenslutningerne reelt er repræsentative for importørerne eller eksportørerne af dumpingvaren.
- 70 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal begrebet »repræsentativ sammenslutning af importører eller eksportører« som omhandlet i nævnte forordning fortolkes således, at det betegner en forening sammenslutning, hvis formål omfatter repræsentation af de kollektive og generelle interesser for importører og eksportører af en dumpingvare, hvilket forudsætter, at denne forening sammenslutning for det første er uafhængig af de statslige myndigheder, således at den kan varetage denne repræsentation, og for det andet at dens medlemmer omfatter et betydeligt antal importører eller eksportører, hvis import eller eksport af denne vare er betydelig.
- 71 Eftersom det tilkommer en sagsøger at føre bevis for sin søgsmålskompetence, påhvilede det i det foreliggende tilfælde CCCME at godtgøre, at sammenslutningen var en sådan repræsentativ sammenslutning af importører og eksportører af den pågældende vare.
- 72 CCCME gjorde i stævningen for Retten i denne henseende gældende, at sammenslutningens medlemmer omfattede 19 eksporterende producenter af den pågældende vare, som var blevet pålagt antidumpingtold ved den omtvistede forordning. Det fremgår endvidere af CCCME's vedtægter, at sammenslutningen er en social organisation uden lukrativt formål, der er oprettet frivilligt af virksomheder og institutioner, som er registreret i Kina, og som er aktive inden for import og eksport, investering og samarbejde i sektoren for maskiner og elektroniske varer (artikel 2), og at sammenslutningens formål bl.a. er at beskytte medlemmernes rettigheder og legitime interesser samt fremme en sund udvikling af den mekaniske og elektroniske industri (artikel 3). CCCME omfatter således eksportører af dumpingvaren og har beføjelse til at beskytte deres interesser.
- 73 Som Kommissionen har indikeret, fremgår det imidlertid af CCCME's vedtægter, at sammenslutningen er underlagt tilsyn, forvaltning og forretningsmæssige retningslinjer fra to ministerier i Folkerepublikken Kina (artikel 4), og at den udøver sine relevante aktiviteter i overensstemmelse med den kinesiske regerings bestemmelser og tilladelser (artikel 6, stk. 2).

Disse forhold godtgør, at CCCME ikke har en tilstrækkelig grad af uafhængighed i forhold til de kinesiske statslige instanser til at kunne anses for at være en »repræsentativ sammenslutning« af eksportørerne af den pågældende vare.

- 74 CCCME har endvidere ikke ført bevis for, at sammenslutningen er repræsentativ for importører og eksportører af den pågældende vare. Under sagen for Retten anførte Kommissionen således, at CCCME var aktiv i samtlige sektorer for maskiner og elektronik, og at sammenslutningen havde mere end 10 000 medlemmer. Da CCCME under denne sag blev præsenteret for Kommissionens indsigelse om, at sammenslutningen ikke repræsenterede et fast antal eksporterende producenter af den pågældende vare, henviste denne sammenslutning endvidere blot, for det første, til 25. betragtning til den omtvistede forordning, hvori Kommissionen lagde til grund, at sammenslutningen bl.a. repræsenterede den kinesiske støbejernsindustri, og, for det andet, til beviset i bilag A.4 til dens stævning for Retten for, at 19 eksporterende producenter af den pågældende vare havde meldt sig ind, idet den anførte, at dette tal var fast. I svarene på Domstolens spørgsmål har appellanterne desuden anført, at de havde meddelt Kommissionen en liste på 58 kinesiske eksporterende producenter af støbejern, som var medlemmer af CCCME. Denne liste er imidlertid ikke blevet fremlagt for Unionens retsinstanser, og appellanterne har ikke præciseret mængden af den pågældende vare, som disse medlemmer eksporterede. Det følger heraf, at CCCME hverken har godtgjort, at sammenslutningens medlemmer omfattede et betydeligt antal importører eller eksportører af den pågældende vare, eller at medlemmernes eksport af denne vare var betydelig.
- 75 CCCME havde således ikke søgsmålskompetence i medfør af artikel 263, stk. 4, TEUF, hvorfor det søgsmål, som sammenslutningen anlagde i eget navn, skal afvises, og Retten undersøgte med urette de anbringender om en tilsidesættelse af CCCME's proceduremæssige rettigheder, som var fremsat til støtte for dette søgsmål.

2. Om CCCME's beføjelser til at repræsentere sine medlemmer i et søgsmål

a) Parternes argumentation

- 76 Kommissionen har gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 98-103 begik en retlig fejl ved at fastslå, at det ikke er nødvendigt, at en sammenslutning er organiseret på demokratisk vis, for at den kan handle på medlemmernes vegne. Denne institution har anført, at en erhvervs sammenslutning ikke må repræsentere en stat, der er opbygget som et kommunistisk etpartistyre, eftersom sammenslutningen i et sådant tilfælde ville være forpligtet til at forsvare medlemmernes interesser, således som disse har fastlagt dem demokratisk i forhold til den stat, som den repræsenterer. En opfattelse, hvorefter en erhvervs sammenslutning er en del af en stat, samtidig med at den forsvare sine medlemmers kollektive interesser i forhold til denne stat, er i strid med de grundlæggende principper i et repræsentativt demokrati, som er fælles for medlemsstaterne. En hensyntagen til de specifikke kendetegn ved det land, hvor sammenslutningen er oprettet, ville i øvrigt stride med det princip, der er fastsat i artikel 3, stk. 5, TEU, hvorefter Unionen i forbindelserne med den øvrige verden forsvare og fremme sine værdier.
- 77 CCCME har bestridt Kommissionens argumentation.

b) Domstolens bemærkninger

- 78 Kommissionen har gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 98-103 begik en retlig fejl ved at forkaste formalitetsindsigelsen vedrørende søgsmålet, for så vidt som det var anlagt af CCCME på vegne af medlemmerne. Kommissionen har således anført, at eftersom CCCME repræsenterer Folkerepublikken Kina og ikke er opbygget på demokratisk vis, kunne sammenslutningen ikke anlægge et annullationssøgsmål på visse medlemmers vegne.
- 79 Det skal indledningsvis bemærkes, at spørgsmålet, om en sammenslutning kan repræsentere sine medlemmer i forbindelse med et annullationssøgsmål for Unionens retsinstanser, adskiller sig fra spørgsmålet, om sammenslutningen er en »repræsentativ sammenslutning af importører eller eksportører« som omhandlet i grundforordningen.
- 80 Med hensyn til det første spørgsmål følger det af fast retspraksis, at en sammenslutning, hvis formål er at varetage kollektive erhvervsinteresser for visse virksomheder, i princippet kun har kompetence til at anlægge et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF, hvis den kan gøre en egen interesse gældende, eller hvis de virksomheder, som den repræsenterer, eller nogle af dem har individuel retlig interesse i søgsmålet (jf. i denne retning dom af 13.3.2018, European Union Copper Task Force mod Kommissionen, C-384/16 P, EU:C:2018:176, præmis 87 og den deri nævnte retspraksis).
- 81 Et søgsmål anlagt af en sammenslutning, som handler på vegne af et eller flere af sine medlemmer, der selv havde søgsmålskompetence, kan således antages til realitetsbehandling i henhold til denne bestemmelse (dom af 22.12.2008, British Aggregates mod Kommissionen, C-487/06 P, EU:C:2008:757, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 82 Som Retten med føje anførte i den appellerede doms præmis 84, har en sammenslutnings mulighed for at anlægge sag på vegne af sine medlemmer til formål at tillade en mere effektiv retspleje, idet det undgås, at disse medlemmer anlægger et større antal søgsmål til prøvelse af de samme retsakter.
- 83 Det følger af det ovenstående, at for at en sammenslutning gyldigt kan anlægge et søgsmål ved Unionens retsinstanser på vegne af sine medlemmer, kræves det, for det første, at de fysiske og juridiske personer, på hvis vegne den handler, er medlemmer af sammenslutningen, for det andet, at den har beføjelse til at anlægge søgsmål på deres vegne, for det tredje, at søgsmålet anlægges på deres vegne, for det fjerde, at mindst et af de medlemmer, på hvis vegne sammenslutningen handler, selv kunne have anlagt et søgsmål, der ville blive antaget til realitetsbehandling, og for det femte, at de medlemmer, på hvis vegne den handler, ikke har anlagt et parallelt søgsmål for Unionens retsinstanser.
- 84 I modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, er det, for at en sammenslutning kan anlægge et søgsmål på sine medlemmers vegne, ud over de fem betingelser, der er nævnt i foregående præmis, ikke også et krav, at sammenslutningen skal være opbygget på demokratisk vis. Ved undersøgelsen af begrebet »juridisk person« i artikel 263, stk. 4, TEUF har Domstolen nemlig fastslået, at dette begreb omfattede såvel private juridiske personer som offentlige enheder og tredjelande, uden at den har nævnt eller taget hensyn til deres demokratiske opbygning (jf. i denne retning dom af 22.6.2021, Venezuela mod Rådet (Berørt tredjeland), C-872/19 P, EU:C:2021:507, præmis 41-52). Det følger heraf, at spørgsmålet, om disse personer, enheder og stater har søgsmålskompetence, ikke afhænger af en sådan opbygning.

- 85 I forbindelse med en tvist vedrørende annullation af en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold har Domstolen således fastslået, sådan som Retten med føje fremhævede i den appellerede doms præmis 99, at den manglende stemmeret for visse af en sammenslutnings medlemmer eller et andet instrument, der giver dem mulighed for at gøre deres interesser gældende i sammenslutningens regi, ikke var tilstrækkeligt til at godtgøre, at sammenslutningen ikke havde til formål at repræsentere sådanne medlemmer. En sådan mangel var således ikke til hinder for, at nævnte sammenslutning kunne anlægge et annullationssøgsmål på vegne af sine medlemmer (jf. i denne retning dom af 28.2.2019, Rådet mod Growth Energy og Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, præmis 120-125).
- 86 Det følger heraf, at Retten ikke begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 98-103 at fastslå, at en sammenslutnings ret til at anlægge et søgsmål på sine medlemmers vegne ikke var underlagt en betingelse om »denne sammenslutnings repræsentative karakter som omhandlet i medlemsstaternes fælles retstraditioner« og således i det væsentlige om sammenslutningens demokratiske opbygning.
- 87 Kommissionens formalitetsindsigelse i forhold til det søgsmål, som CCCME anlagde for Retten på vegne af sine medlemmer, skal dermed forkastes.

3. Om lovligheden af de mandater, som de ni øvrige appellanterne har givet deres advokater

a) Parternes argumentation

- 88 Kommissionen har gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 133-137 begik en retlig fejl ved at fastslå, at de ni øvrige appellanternes søgsmål kunne antages til realitetsbehandling, selv om Kommissionen havde anfægtet lovligheden af de mandater, som disse appellanter havde givet deres advokater. Kommissionen har anført, at Retten ikke kunne forkaste en sådan indsigelse med den begrundelse, at dens procesreglement ikke krævede bevis for, at advokaten havde fået mandatet af en repræsentant, der havde bemyndigelse hertil. I tilfælde af anfægtelse følger Rettens forpligtelse til at efterprøve mandatet af artikel 21 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol.
- 89 Appellanterne har bestridt Kommissionens argumentation.

b) Domstolens bemærkninger

- 90 Kommissionen har gjort gældende, at de ni øvrige appellanternes søgsmål skulle afvises, eftersom de mandater, der udpegede deres advokater, var ulovlige, og Retten ikke kunne forkaste den formalitetsindsigelse, som denne institution havde fremsat i denne henseende, ved at henvise til, at dens procesreglement ikke krævede bevis for, at mandaterne var blevet givet af en repræsentant, der havde bemyndigelse hertil.
- 91 Det skal i denne henseende bemærkes, at det følger af artikel 19 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, som i henhold til denne statuts artikel 53, stk. 1, finder anvendelse for Retten, at juridiske personer som de ni øvrige appellanter for at have søgsmålskompetence for Unionens retsinstanser skal være repræsenteret af en advokat, der har beskikkelse i en medlemsstat eller i en anden stat, som er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992 (EFT 1994, L 1, s. 3).

- 92 Med hensyn til det mandat, som sådanne personer giver en advokat, bestemmes i artikel 51, stk. 3, i Rettens procesreglement, at advokaterne, når den part, de repræsenterer, er en privat juridisk person, skal indlevere et mandat udstedt af denne private juridiske person til Justitskontoret. Til forskel fra den udgave af procesreglementet, der fandt anvendelse før den 1. juli 2015, fastsætter denne bestemmelse ikke en forpligtelse til, at en sådan person skal fremlægge bevis for, at advokaten lovligt har fået mandatet af en repræsentant, der havde bemyndigelse hertil.
- 93 Den omstændighed, at denne artikel 51, stk. 3, ikke foreskriver en sådan forpligtelse, fritager imidlertid ikke Retten fra at efterprøve, om det pågældende mandat er lovligt, hvis dette anfægtes. Den omstændighed, at en sagsøger på tidspunktet for sagens anlæggelse ikke skal fremlægge dette bevis, påvirker nemlig ikke denne parts pligt til lovligt at have givet advokaten mandatet til at anlægge et søgsmål. Det forhold, at beviskravene på tidspunktet for sagens anlæggelse er lettede, har ikke indvirkning på den materielle betingelse om, at sagsøgere skal være behørigt repræsenterede af deres advokater. Såfremt det anfægtes, at et mandat, som en part har givet sin advokat, er lovligt, skal denne part følgelig godtgøre mandatets lovlighed (jf. i denne retning dom af 16.2.1965, Barge mod Den Høje Myndighed, 14/64, EU:C:1965:13, org.ref.: s. 10).
- 94 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 120 og 121 i forslaget til afgørelse, begik Retten dermed en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 136 at fastslå, at eftersom dens procesreglement ikke krævede bevis for, at det mandat, som en advokat er givet, var udstedt af en repræsentant, der havde beføjelse hertil, skulle Kommissionens anfægtelse af lovligheden af de mandater, som var givet til advokaterne for de ni øvrige appellanter, forkastes.
- 95 Der skal følgelig foretages en vurdering af formaliteten vedrørende de ni øvrige appellanter søgsmål.
- 96 Det skal i denne henseende bemærkes, at Kommissionen til støtte for formalitetsindsigelsen for det første har gjort gældende, at visse underskrivere af de pågældende mandater ikke havde præciseret deres funktion og ikke havde vedlagt dokumenter som bevis for deres beføjelse til at underskrive sådanne akter, og for det andet, at visse underskrivere, som havde anført deres funktioner som befuldmægtiget administrator, generaldirektør, finanscontroller eller direktør, ikke havde begrundet, at de i henhold til kinesisk ret havde beføjelser til at underskrive sådanne mandater.
- 97 Selv om Unionens retsinstanter skal kræve, at en part beviser, at det mandat, som advokaten har fået, er lovligt, såfremt modparten anfægter mandatet, gælder et sådant krav kun i det omfang, at denne anfægtelse er baseret på tilstrækkeligt konkrete og præcise indicier.
- 98 I den foreliggende sag har Kommissionen ikke fremført sådanne indicier. Den omstændighed, at visse underskrivere af de pågældende mandater ikke præciserede deres funktioner, eller at de, når de præciserede disse, ikke begrundede, at de i henhold til kinesisk ret havde beføjelse til at underskrive sådanne mandater, udgør nemlig ikke den form for indicier.
- 99 Kommissionens formalitetsindsigelse vedrørende de ni øvrige appellanter søgsmål skal dermed forkastes.

4. Konklusioner om formaliteten vedrørende søgsmålet for Retten

100 Henset til det ovenstående skal det fastslås, at søgsmål i første instans kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som det blev anlagt af CCCME på medlemmernes vegne og af de ni øvrige appellanter. Søgsmålet skal imidlertid afvises, for så vidt som det var anlagt af CCCME i eget navn, eftersom sammenslutningen ikke havde søgsmålskompetence i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF. Retten foretog følgelig med urette en undersøgelse af dette søgsmål, for så vidt som CCCME havde påberåbt sig tilsidesættelse af sine proceduremæssige rettigheder, hvorfor de i nærværende appel fremsatte anbringender om denne undersøgelse skal afvises.

B. Om realiteten

1. Det første anbringende

a) Parternes argumentation

101 Med det første anbringende, som består af to led, har appellerterne gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 152-211 og 398-403 begik retlige fejl ved vurderingen af den importmængde, der skulle tages hensyn til med henblik på at konstatere en skade i henhold til grundforordningens artikel 3.

102 Med det første anbringendes første led har appellerterne anført, at Retten med urette tiltrådte Kommissionens fremgangsmåde, hvorefter skaden i det foreliggende tilfælde kunne fastsættes ved at ekstrapolere absolutte og relative importmængder i referenceårene og -landene til senere år og andre lande. En sådan ekstrapolering er støttet på en ulogisk, usandsynlig og ubegrundet hypotese om, at referencemængderne og -priserne ville forblive uændret over tid og fra land til land.

103 Retten begik navnlig en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 194 at anføre en hensyntagen til referenceoplysninger med henblik på at forkaste det første anbringendes første led i appellerternes annullationssøgsmål, uden at den behandlede spørgsmålet om, at oplysningerne var ekstrapoleret til andre år og lande. En sådan fremgangsmåde er ikke støttet på positivt bevismateriale, således som det kræves i grundforordningens artikel 3, stk. 2. Kommissionens hypotese om, at der ikke ville have været en udvikling i importen, er absurd, eftersom importoplysningerne netop anføres for at vurdere denne udvikling og forskellene mellem de berørte lande.

104 I denne doms præmis 179 fastslog Retten endvidere med urette, at de oplysninger om den kinesiske eksport, som CCCME havde fremlagt, var uden betydning. Det forhold, at Kommissionens hypotese er helt usandsynlig, sammenholdt med oplysningerne om den kinesiske eksport, som viser, at denne hypotese er utroværdig, beviser, at de oplysninger, som Kommissionen tog i betragtning, ikke udgjorde positivt bevismateriale som omhandlet i denne artikel 3, stk. 2. Enhver anden fremgangsmåde svarer til at pålægge en urimelig bevisbyrde.

105 Med det første anbringendes andet led har appellerterne gjort gældende, at Retten med urette undlod at fastslå, at Kommissionen ikke havde undersøgt alle relevante oplysninger omhyggeligt og upartisk, således som den var forpligtet til i medfør af princippet om god forvaltningsskik og pligten til at udvise omhu samt ifølge de forpligtelser, der påhviler den i henhold til

grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3 og 5-7. Appellanterne har anført, at Retten ikke kunne begrænse Kommissionens pligt til at tage hensyn til alle tilgængelige oplysninger ved, for det første, at henvise til denne institutions forpligtelse til at overholde de proceduremæssige frister og, for det andet, den omstændighed, at overholdelsen af disse forpligtelser med en tilstrækkelig stor sandsynlighed skulle kunne føre til mere pålidelige resultater. Forpligtelsen til at støtte sig på positivt bevismateriale og tage hensyn til alle tilgængelige oplysninger for at opnå disse forhold er en minimumsstandard og udgør således, uafhængigt af enhver form for frister, et absolut krav. Betragtningerne i præmis 68 i dom af 10. september 2015, Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572), bekræfter en sådan fortolkning.

- 106 I den appellerede doms præmis 200 fastslog Retten således med urette, at der skulle tages hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt de påtænkte oplysninger med tilstrækkelig stor sandsynlighed kunne føre til mere pålidelige resultater end dem, der var opnået inden for de gældende frister. For det første er det nemlig vanskeligt at godtgøre en sådan grad af sandsynlighed, inden de første resultater opnås, og for det andet, er den eneste frist, der gælder for indsamling af oplysninger om importen, undersøgelsens samlede varighed, som strækker sig over 15 måneder.
- 107 Rettens bedømmelse i denne doms præmis 199-202 er i strid med Kommissionens pligt til at undersøge alle tilgængelige oplysninger af egen drift, eftersom denne bedømmelse fører til, at Kommissionen anses for absolut ikke at skulle foretage sig noget for at opfylde sin forpligtelse til at konsultere alle tilgængelige kilder, med den begrundelse at dette ville være uforholdsmæssigt. Appellanterne har ligeledes anfægtet Rettens konstatering i nævnte doms præmis 205, hvorefter Kommissionen ikke var forpligtet til at tilsende toldmyndighederne en anmodning, eftersom dette ville udgøre en betydelig arbejdsbyrde og kræve meget tid. Appellanterne har gjort gældende, at hvis det antages, at et sådant krav er uforholdsmæssigt, ville det fratage grundforordningens artikel 6, stk. 3 og 4, enhver betydning.
- 108 I modsætning til Rettens bedømmelser i dommens præmis 205 og 206 giver en undersøgelse af alle transaktioner, der er foretaget i to specifikke, men begrænsede perioder og for to specifikke lande, væsentlige oplysninger om, hvorvidt hypotesen om, at der ikke ville have været en udvikling i importen over tid, var rimelig og sandsynlig, og muliggøre en mere præcis ekstrapolering.
- 109 I den appellerede doms præmis 209 fastslog Retten med urette, at importørerne ikke havde fremlagt oplysninger herom. Kommissionen havde nemlig ikke anmodet om disse oplysninger, som ville have været mere repræsentative end den ekstrapolering, den foretog, idet sådanne oplysninger ikke forelå. Retten begik endvidere en åbenbar fejl, idet den fastslog, at de udvalgte importører ikke var tilstrækkeligt repræsentative for samtlige importører af den pågældende vare, selv om de var tilstrækkeligt repræsentative i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 1.
- 110 Kommissionen og intervenienterne har bestridt appellanternes argumentation.

b) Domstolens bemærkninger

1) Indledende bemærkninger

- 111 Med det første anbringende har appellanterne i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik retlige fejl ved at fastslå, at Kommissionen havde ført behørigt bevis for mængden af dumpingimporten med henblik på at konstatere en skade i medfør af grundforordningens artikel 3.
- 112 Det skal i denne henseende bemærkes, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at EU-institutionerne inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske og politiske situationer, de skal undersøge. Dette vide skøn gælder bl.a. ved fastlæggelsen af den skade, som er blevet påført EU-erhvervsgrenen, i forbindelse med en antidumpingundersøgelse (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 35 og 36 og den deri nævnte retspraksis).
- 113 Domstolsprøvelsen af et sådant skøn skal således begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning. Dette gælder bl.a. ved fastlæggelsen af de faktorer, der skader den pågældende EU-erhvervsgren, i forbindelse med en antidumpingundersøgelse (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).
- 114 Rettens efterprøvelse af de beviser, som EU-institutionerne har lagt til grund for deres konstateringer, udgør ikke en ny vurdering af de faktiske omstændigheder, som erstatter institutionernes. Denne kontrol griber ikke ind i de nævnte institutioners vide skøn på det handelspolitiske område, men begrænser sig til at efterprøve, om disse elementer er af en sådan art, at de understøtter institutionernes konklusioner. Det tilkommer derfor Retten ikke blot at efterprøve den materielle nøjagtighed af de beviser, der påberåbes, deres troværdighed og sammenhæng, men ligeledes at kontrollere, om disse oplysninger omfatter alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning for at kunne vurdere en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de konklusioner, der udledes heraf (dom af 28.4.2022, Yieh United Steel mod Kommissionen, C-79/20 P, EU:C:2022:305, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis).
- 115 Det er i lyset af disse betragtninger, at appellanternes forskellige klagepunkter inden for det første anbringende skal undersøges.

2) Om det første anbringendes første led

- 116 Med det første anbringendes første led har appellanterne gjort gældende, at Retten med urette kvalificerede Kommissionens hypoteser til fastlæggelse af importmængden som »berettigede« og de skøn, der fulgte heraf, som »rimelige« og »sandsynlige«. Retten kunne følgelig ikke fastslå, at Kommissionen havde støttet sin vurdering af denne mængde på positivt bevismateriale, således som det kræves i grundforordningens artikel 3, stk. 2.

- 117 Det skal i denne henseende bemærkes, at i henhold til denne bestemmelse foretages konstateringen af en skade på grundlag af positivt bevismateriale og indebærer navnlig en objektiv undersøgelse af bl.a. omfanget af dumpingimporten. Nævnte bestemmelse præciserer således den bevisoptagelse og bedømmelse, der påhviler Kommissionen som undersøgelsesmyndighed, med henblik på at påvise en skade for at kunne indføre antidumpingtold.
- 118 Grundforordningen indeholder imidlertid ikke nogen definition af begrebet »positivt bevismateriale«. Henset til betydningen af ordlyden af dette begreb, den sammenhæng, hvori det indgår, som bl.a. omfatter kravet om en objektiv undersøgelse i denne forordnings artikel 3, stk. 2, og formålet med konstateringen af skade, nemlig at gøre det muligt at indføre en antidumpingtold på dumpingimporten, udpeger nævnte begreb de materielle forhold, som på en bekræftende og objektiv måde, der kan efterprøves, godtgør, at skadesindikatorerne faktisk foreligger. Begrebet udelukker således, at simple konstateringer, gisninger eller usikre betragtninger kan udgøre sådanne indikatorer.
- 119 En sådan definition overholder det i nærværende doms præmis 61 anførte krav om, at den afledte ret så vidt muligt skal fortolkes således i overensstemmelse med de internationale aftaler, som Unionen har indgået. Begrebet »positivt bevismateriale«, som ligeledes fremgår af antidumpingaftalens artikel 3, stk. 1, og hvis indhold svarer til indholdet af grundforordningens artikel 3, stk. 2, er nemlig blevet fortolket af WTO's appelorgan i punkt 192 i dets rapport af 24. juli 2001 i sagen »De Forenede Stater – Antidumpingforanstaltninger over for visse varer af varmvalset stål med oprindelse i Japan« (WT/DS184/AB/R), således at det betyder, at dette bevismateriale skal være bekræftende, objektivt og kunne efterprøves, og at det skal være pålideligt.
- 120 I det foreliggende tilfælde fremgår det af den appellerede dom, at Kommissionen for at beregne importmængden af den pågældende vare i den betragtede periode anvendte data fra Eurostat inddelt efter koderne i henhold til den kombinerede nomenklatur (KN). Kommissionen skulle imidlertid justere disse data, eftersom de ikke alene vedrørte den pågældende vare, men ligeledes gadeinventar.
- 121 Med hensyn til varer af ikke-deformerbart støbejern under KN-kode ex 732510 00 rådede Kommissionen for perioden fra den betragtede periodes begyndelsestidspunkt, dvs. den 1. januar 2013, til den 1. januar 2014 over oplysninger, der var opdelt i underkoder, hvoraf to udelukkende inkluderede disse varer, og en tredje inkluderede disse varer samt andre varer. Denne opdeling i underkoder blev imidlertid opgivet pr. 1. januar 2014. For at isolere oplysningerne om ikke-deformerbart støbejern for perioden fra den 1. januar 2014 til tidspunktet for undersøgelsesperiodens afslutning, dvs. den 30. september 2016, tog Kommissionen hensyn til 60% af den mængde, der blev opført som kinesisk import under KN-kode ex 732510 00, idet denne procentsats svarede til den andel, som varer af ikke-deformerbart støbejern, der blev importeret under denne kode, udgjorde før den 1. januar 2014 i forhold til samtlige varer importeret under nævnte kode, henset til den klassificering i tre underkoder af varer af ikke-deformerbart støbejern, som fandtes inden sidstnævnte dato. For sidstnævnte underkode, som ikke udelukkende omfattede varer af ikke-deformerbart støbejern, blev andelen af disse varer vurderet til 30%. Der blev foretaget en tilsvarende beregning for importen fra Indien og de andre berørte tredjelande (den appellerede doms præmis 159 og 160).

- 122 De varer, der i den betragtede periode var angivet under KN-kode ex 7325 99 10, omfattede deformerbart støbejern og andre varer. For kun at tage hensyn til varer af deformerbart støbejern tog Kommissionen hensyn til samtlige transaktioner, der blev opført som kinesisk import under denne kode, hvorfra den trak 14 645 ton. Denne fratrækning svarede til de transaktioner, som blev gennemført i 2004, og som ikke vedrørte den pågældende vare, eftersom Kommissionen for dette år rådede over oplysninger, der med hensyn til Kina angav importen svarende til denne kode, men ikke for den pågældende vare. Der blev herefter foretaget en tilsvarende beregning for importen med oprindelse i Indien. På grundlag af de af klagerne foretagne undersøgelser fandt Kommissionen endvidere, at importen med oprindelse i andre tredjelande under samme kode ikke omfattede varer af deformerbart støbejern (den appellerede doms præmis 162-164).
- 123 I den appellerede doms præmis 183-196 forkastede Retten appellanternes klagepunkt om, at de af Kommissionen anvendte oplysninger var baseret på uberettigede og urimelige hypoteser, der ikke var støttet på noget positivt bevismateriale. Retten begrundede denne vurdering, idet den fastslog, at importmængderne, henset til rimeligheden og sandsynligheden af Kommissionens skøn og til de vide skønsmålinger, som denne institution er tillagt, var fastsat korrekt, eftersom der ikke forelå mere præcise og nyere oplysninger med tilsvarende eller større pålidelighed.
- 124 Til støtte for det første anbringendes første led har appellerterne fremført to argumenter. I første række har appellerterne gjort gældende, at hypotesen om, at fordelingen af de forskellige varetyper inden for én KN-kode forblev stabil over tid og identisk i forskellige lande, hverken er rimelig eller sandsynlig. Uden beviser herfor ville det være absurd at anse denne fordeling for ikke at have udviklet sig.
- 125 Det skal i denne henseende bemærkes, at når der ikke findes tilgængelige og mere troværdige oplysninger, kan oplysninger opnået efter en justering af andre oplysninger udgøre positivt bevismateriale som defineret i nærværende doms præmis 118, dels på betingelse af at disse andre oplysninger i sig selv udgør sådant positivt bevismateriale, dels at de pågældende justeringer foretages på grundlag af rimelige hypoteser, således at resultatet af justeringerne er sandsynligt.
- 126 I det foreliggende tilfælde er der enighed om, at de data fra Eurostat, som Kommissionen anvendte til efter justeringer at fastlægge den pågældende importmængde, udgjorde positivt bevismateriale som defineret i nærværende doms præmis 118.
- 127 Eftersom mere pålidelige beviser ikke var tilgængelige, kunne Retten endvidere uden at begå en retlig fejl tiltræde Kommissionens hypotese om, at det var rimeligt at vurdere, at andelen af importen af brønddæksler, som udgjorde den pågældende vare, forblev stabil over tid i forhold til importen af gadeinventar under samme KN-kode. I modsætning til, hvad appellerterne har gjort gældende, viser den omstændighed, at Kommissionens undersøgelse tilsigter at vurdere udviklingen i importmængden, ikke, at denne hypotese er urigtig, idet en sådan udvikling er mulig, hvis der opretholdes en stabil fordeling af de forskellige varetyper inden for samme KN-kode.
- 128 Eftersom der ikke forelå pålidelige oplysninger for andre tredjelande end Folkerepublikken Kina vedrørende procentsatsen for importen af den pågældende vare i forhold til andre varer under samme KN-kode, kunne Kommissionen desuden tage hensyn til procentsatsen for denne import som fastlagt for importen fra Kina. Da der ikke forelå pålidelige og tilgængelige oplysninger om nævnte import af den pågældende vare fra tredjelande, kunne Kommissionen nemlig anse en sådan ekstrapolering for rimelig.

- 129 Følgelig skal det første argument, som appellanterne har fremført til støtte for det første anbringendes første led, forkastes.
- 130 I anden række har appellanterne anfægtet Rettens bedømmelse, hvorefter Kommissionens skøn med henblik på vurderingen af importmængden kunne anses for rimelige og sandsynlige. Appellanterne har gjort gældende, at Retten begik en fejl ved i den appellerede doms præmis 179 at fastslå, at de oplysninger om den kinesiske eksport, som de havde fremlagt, var uden betydning, på trods af at disse oplysninger godtgjorde, at Kommissionens oplysninger om importen var overvurderede.
- 131 I den appellerede doms præmis 179 fastslog Retten, at såfremt en sagsøger ønsker at anfægte pålideligheden af de oplysninger om importmængden, som Kommissionen har anvendt, og få medhold, kan vedkommende ikke udelukkende fremlægge alternative tal, såsom tal opnået fra oplysninger fra de toldmyndigheder, hvorfra den omtvistede import hidrører, men skal fremlægge oplysninger, som kan rejse tvivl om de oplysninger, som Kommissionen har fremlagt.
- 132 I nævnte præmis 179 præciserede Retten således uden at begå en retlig fejl eller at pålægge en urimelig bevisbyrde, på hvilke betingelser en sagsøger med føje kunne anfægte pålideligheden af visse oplysninger, som Kommissionen har anvendt. En sådan anfægtelse kan ikke begrænses til at fremlægge alternative oplysninger, men skal ligeledes angive grundene til, at sidstnævnte oplysninger er mere pålidelige end de oplysninger, som Kommissionen har anvendt.
- 133 Dermed skal det andet argument, som appellanterne har fremført til støtte for det første anbringendes første led, ligeledes forkastes.
- 134 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første anbringendes første led forkastes.

3) Om det første anbringendes andet led

- 135 For det første har appellanterne med det første anbringendes andet led gjort gældende, at vurderingerne i den appellerede doms præmis 199 og 200 er behæftet med en retlig fejl, for så vidt som Retten med urette begrænsede Kommissionens pligt til at tage hensyn til alle tilgængelige oplysninger, med den begrundelse, at der skulle tages hensyn til de proceduremæssige frister, og til at opfyldelsen af denne forpligtelse med en tilstrækkelig stor sandsynlighed skulle kunne føre til mere pålidelige resultater end dem, der var opnået inden for disse frister. Forpligtelsen til at basere sig på positivt bevismateriale og tage hensyn til alle tilgængelige oplysninger for at opnå dette bevismateriale er en absolut forpligtelse, som er uafhængig af enhver frist, således som Domstolen har fastslået det i præmis 68 i dom af 10. september 2015, Bricmate (C-569/13, EU:C:2015:572).
- 136 Det skal i denne henseende bemærkes, at det i henhold til grundforordningen påhviler Kommissionen som undersøgelsesmyndighed at påvise, at der foreligger dumping, skade og en årsagsforbindelse mellem dumpingimporten og skaden (dom af 12.5.2022, Kommissionen mod Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, præmis 47).
- 137 Det følger heraf, at Retten under henvisning til præmis 32 i dom af 22. marts 2012, GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), i den appellerede doms præmis 198 med føje anførte, at Kommissionen i en antidumpingundersøgelse ikke skal optræde som en dommer, hvis beføjelser begrænser sig til at træffe afgørelse alene på grundlag af de oplysninger og beviser, som parterne i undersøgelsen har fremlagt. Kommissionen er ligeledes forpligtet til af egen drift at undersøge samtlige de relevante

oplysninger, som den ikke råder over, men som den selv kan få adgang til. I denne henseende giver grundforordningens artikel 6, stk. 3 og 4, Kommissionen beføjelse til at anmode medlemsstaterne om oplysninger samt foretage enhver nødvendig efterprøvning og kontrol.

- 138 Kommissionens forpligtelse til at foretage en undersøgelse af egen drift skal imidlertid forenes med andre forpligtelser, som den er pålagt ved grundforordningen. Denne undersøgelse skal således kunne foretages inden for den i denne forordnings artikel 6, stk. 9, fastsatte frist, uden at det har indvirkning på kravet i nævnte forordnings artikel 3, stk. 2, dvs., at konstateringen af en skade skal støttes på positivt bevismateriale og indebære en objektiv undersøgelse.
- 139 I øvrigt vedrører nævnte undersøgelse af egen drift kun de oplysninger, som Kommissionen selv kan få adgang til, og som er relevante for antidumpingundersøgelsen. Denne relevans afhænger bl.a. af indholdet og pålideligheden af de oplysninger og det bevismateriale, som den allerede råder over efter de interesserede parter samarbejde i denne undersøgelse. Kommissionen har pligt til at undersøge alle oplysninger, som den råder over, med den nødvendige omhu (jf. i denne retning dom af 12.5.2022, Kommissionen mod Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis). Når Kommissionen råder over tilstrækkeligt pålidelige oplysninger til at kunne gennemføre nævnte undersøgelse objektivt, og de oplysninger, som den selv kan få adgang til, sandsynligvis ikke er mere pålidelige, kan den ikke være forpligtet til at udøve sine beføjelser til at foretage en undersøgelse af egen drift.
- 140 Såfremt en part i en antidumpingprocedure detaljeret anfægter rigtigheden af visse oplysninger, har Kommissionen imidlertid pligt til at foretage en omhyggelig undersøgelse af, om der er grundlag for denne anfægtelse (jf. i denne retning dom af 10.9.2015, Bricmate, C-569/13, EU:C:2015:572, præmis 68), og, for så vidt som der er grundlag for anfægtelsen, at drage sine konklusioner om andre pålidelige oplysninger.
- 141 Følgelig begik Retten ikke en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 199 og 200 at fastslå, at Kommissionens pligt til at foretage en undersøgelse af egen drift skulle vurderes under hensyntagen til såvel de proceduremæssige frister som til, om de oplysninger, der overvejes inddraget, med en tilstrækkelig stor sandsynlighed eventuelt kunne føre til mere pålidelige resultater end dem, der var opnået inden for disse frister.
- 142 For det andet har appellanterne med det første anbringendes andet led gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 202-210 foretog en urigtig anvendelse af Kommissionens pligt til af egen drift at undersøge alle tilgængelige oplysninger, idet den fastslog, at denne institution hverken var forpligtet til at indsamle oplysninger fra de nationale toldmyndigheder eller til at sende spørgeskemaer til importørerne for at indsamle mere pålidelige oplysninger eller kontrollere de hypoteser, den havde fremsat.
- 143 Det skal i denne henseende indledningsvis bemærkes, at Kommissionen, således som det er anført i nærværende doms præmis 125, kun kan støtte sig på indsamlede oplysninger efter en justering, når mere pålidelige oplysninger ikke er tilgængelige, hvilket Kommissionen skal undersøge af egen drift.
- 144 Hvad angår de oplysninger, som Kommissionen kunne have indsamlet fra de nationale toldmyndigheder, skal det bemærkes, Retten i den appellerede doms præmis 202 fastslog, at det ville være uforholdsmæssigt at kræve, at denne institution transaktion for transaktion indsamler

importlisterne fra toldmyndighederne i alle medlemsstater med henblik på at analysere dem for at afgøre, om de kan tages i betragtning, og herefter samler oplysningerne om den pågældende vare i fire år for hele Unionen.

- 145 En sådan vurdering udgør ikke en urigtig anvendelse af Kommissionens pligt til at foretage en undersøgelse af egen drift. En sådan indsamling af oplysninger forudsætter nemlig, at hver import af brønddæksler til Unionen i undersøgelsesperioden kontrolleres, hvilket i praksis er umuligt at gennemføre inden for de fastsatte frister. Som anført i nærværende doms præmis 138 skal Kommissionens forpligtelse til at foretage en undersøgelse af egen drift forenes med andre forpligtelser, som den er pålagt ved grundforordningen, herunder de heri fastsatte frister.
- 146 Det skal desuden bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 205 og 206 fastslog, at Kommissionen heller ikke havde pligt til at udarbejde en stikprøve af oplysninger ved at indsamle mere detaljerede oplysninger fra de nationale toldmyndigheder, dels fordi udarbejdelsen af en sådan stikprøve medfører en betydelig arbejdsbyrde og kræver meget tid, hvilket skal tages i betragtning i lyset af de strenge proceduremæssige frister, som Kommissionen er pålagt, dels kunne relevansen af en sådan stikprøve drages i tvivl, eftersom spørgsmålet om, hvorvidt de udvalgte transaktioner er repræsentative, kunne anfægtes, og det ville ikke være muligt præcist at beregne importmængde af den pågældende vare.
- 147 Rettens bedømmelse er heller ikke i strid med Kommissionens pligt til at foretage en undersøgelse af egen drift, idet det ikke ses, at indsamlingen af en stikprøve fra de nationale toldmyndigheder ville have gjort det muligt at opnå mere pålidelige oplysninger end de justerede oplysninger, som Kommissionen tog i betragtning i det foreliggende tilfælde.
- 148 Endelig fastslog Retten i den appellerede doms præmis 207-209 med hensyn til de oplysninger, som Kommissionen kunne have indsamlet fra importørerne, at denne institution ikke var forpligtet til at indsamle disse oplysninger i det foreliggende tilfælde, eftersom oplysningerne ikke ville have været mere pålidelige. Retten begrundede denne vurdering ved for det første at indikere, at de 28 importører, som havde afgivet svar under undersøgelsen, i deres besvarelser af det spørgeskema, der var vedlagt som bilag til meddelelsen om indledning af undersøgelsen, havde anført et samlet tal for importmængden af den pågældende vare med oprindelse i Kina og Indien, for det andet var nævnte oplysninger ikke inddelt efter KN-koderne på denne vare, og for det tredje kunne disse besvarelser kun efterprøves for de tre stikprøveudtagne importører, som havde besvaret spørgeskemaet, og hvorom det ikke var godtgjort, at de var tilstrækkeligt repræsentative for alle importørerne af den pågældende vare. Retten underbyggede sidstnævnte vurdering ved at anføre den omstændighed, at Kommissionen havde indikeret, at markedet var opdelt og kendetegnet ved et stort antal små og mellemstore virksomheder, og at det i denne forbindelse ikke var udelukket, at mange andre uafhængige importører, som drev virksomhed på markedet, og som ikke havde nogen umiddelbar interesse i at samarbejde i undersøgelsen, ikke meldte sig.
- 149 Det skal i denne henseende bemærkes, at den omstændighed alene, at importørernes besvarelser af nævnte spørgeskema ikke indeholdt tilstrækkeligt detaljerede oplysninger om den pågældende import, ikke var tilstrækkelig til at fritage Kommissionen fra sin pligt til af egen drift at undersøge, om disse importører havde mere pålidelige oplysninger end dem, der var dannet på grundlag af data fra Eurostat. Den fejl, som Retten begik i denne henseende, er imidlertid uvirksom. Som Kommissionen har anført i svarskriftet, ville disse oplysninger, selv om den havde anmodet om mere detaljerede oplysninger, nemlig fortsat have været mindre udførlige end Eurostats data. Den faktuelle vurdering, hvorefter det ikke var udelukket, at mange andre uafhængige

importører, som drev virksomhed på markedet, ikke havde nogen umiddelbar interesse i at samarbejde i undersøgelsen, er ikke blevet anfægtet. Det ses således ikke, at indsamlingen af oplysninger om importen fra importørerne ville have gjort det muligt at opnå mere pålidelige oplysninger end de justerede oplysninger, som Kommissionen tog i betragtning i det foreliggende tilfælde.

- 150 Henset til ovenstående betragtninger skal det første anbringendes andet led, og dermed det første anbringende i sin helhed, forkastes.

2. Om det andet anbringende

a) Parternes argumentation

- 151 Med det andet anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 305-311 med urette tiltrådte Kommissionens vurderinger med hensyn til den skade, som Saint-Gobain PAM havde lidt, og årsagsforbindelsen mellem dumpingimporten og denne skade. Disse vurderinger er ikke støttet på positivt bevismateriale og på en objektiv undersøgelse som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 3, eftersom der ved beregningen af nævnte skade ikke blev taget hensyn til den fortjeneste, der fulgte af salget til Saint-Gobain PAM's forretningsmæssigt forbundne salgsheder. Ved at tage hensyn til Gobain PAM's produktionsomkostninger som led i fremstillingen, uanset den salgstype, som derefter fandt sted, undlod Kommissionen ved beregningen af virksomhedens samlede rentabilitet at tage hensyn til den »skjulte« fortjeneste, som virksomheden havde opnået fra disse enheder ved salget af den pågældende vare. Denne fortjeneste blev anset for at være omkostninger med henblik på beregningen af skaden, hvorfor Saint-Gobain PAM's rentabilitet blev undervurderet og skaden overvurderet.
- 152 Kommissionen og intervenienterne har principalt gjort gældende, at dette anbringende skal afvises, eftersom den angivelige retlige fejl er uforståelig, og der herved rejses tvivl om en uanfægtet faktisk vurdering, samt, subsidiært, at anbringendet er ugrundet.

b) Domstolens bemærkninger

- 153 Med det andet anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten tilsidesatte grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 3, ved at tiltræde Kommissionens vurdering af den skade, som Saint-Gobain PAM havde lidt. Ved vurderingen overvurderede Kommissionen skaden, idet den med urette konkluderede, at Saint-Gobain PAM's indtægter fra salg til sine forretningsmæssigt forbundne salgsheder udgjorde omkostninger.
- 154 Det skal i denne henseende bemærkes, at appellanterne med det første anbringendes femte led i deres søgsmål for Retten havde foreholdt Kommissionen, at den med henblik på beregningen af den skade, som Saint-Gobain PAM havde lidt, anvendte de priser, der blev faktureret for videresalg inden for den koncern, som denne EU-producent indgik i, dvs. afregningsprisen, selv om vurderingen af den effektive rentabilitet skulle have været foretaget ved at sammenligne værdien af afsætningen til ikke-forretningsmæssigt forbundne kunder med omkostningerne til fremstillingen af varerne samt med forhandlernes salgs- og administrationsomkostninger og andre generelle omkostninger.

- 155 I den appellerede doms præmis 305-307 forkastede Retten dette klagepunkt, idet den fastslog, at den omstændighed, at Saint-Gobain PAM solgte den pågældende vare såvel direkte til ikke-forretningsmæssigt forbundne kunder som indirekte gennem forbundne forhandlere, var uden betydning for beregningen af produktionsomkostningerne, eftersom de to typer salg omfattede varer, som var fremstillet af denne virksomhed, og den værdi, der blev taget i betragtning af Kommissionen, svarede til nævnte virksomheds produktionsomkostninger uanset den efterfølgende form for salg. Retten udledte heraf, at den omstændighed, at visse former for salg blev foretaget gennem forbundne selskaber, ikke havde betydning for beregningen af Saint-Gobain PAM's produktionsomkostninger og dermed for vurderingen af EU-erhvervsgrenens skade.
- 156 Retten var således ikke af den opfattelse, at Saint-Gobain PAM's fortjeneste fra salget af den pågældende vare til sine forretningsmæssigt forbundne salgsheder indgik i selskabets omkostninger med henblik på fastlæggelsen af EU-erhvervsgrenens skade. Med hensyn til såvel det direkte salg som det indirekte salg foretaget gennem forretningsmæssigt forbundne salgsheder var de omkostninger, der blev taget i betragtning, nemlig Saint-Gobain PAM's produktionsomkostninger.
- 157 Appellanternes klagepunkt om, at de af Saint-Gobain PAM's omkostninger, der blev taget i betragtning, omfattede selskabets fortjeneste fra dets salg til forretningsmæssigt forbundne salgsheder, tilsigter at rejse tvivl om Rettens faktuelle vurdering, uden at det er godtgjort, endsige gjort gældende, at beviserne blev gengivet urigtigt. Dette klagepunkt skal således afvises i overensstemmelse med fast retspraksis, hvorefter det alene er Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder samt de beviser, den forelægges. Bedømmelsen af disse faktiske omstændigheder og beviser er således ikke et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet urigtigt gengivet (dom af 2.2.2023, Spanien m.fl. mod Kommissionen, C-649/20 P, C-658/20 P og C-662/20 P, EU:C:2023:60, præmis 98 og den deri nævnte retspraksis).
- 158 Henset til det ovenfor anførte skal det andet anbringende følgelig afvises.

3. Om det tredje anbringende

- 159 Med det tredje anbringende, som består af to led, har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en fejl ved i den appellerede doms præmis 371-392 og 397 at fastslå, at det var uforholdsmæssigt at foretage en analyse pr. segment med henblik på at vurdere, om der var årsagsforbindelse mellem importen af den pågældende vare og EU-erhvervsgrenens skade, selv om der var forskel mellem standardvarer og ikke-standardvarer samt mellem varer af gråjern og varer af duktilt støbejern.

a) Om det tredje anbringendes første led

1) Parternes argumentation

- 160 Med det tredje anbringendes første led har appellanterne anført, at Retten begik en retlig fejl, idet den begrænsede de tilfælde, hvor der er grundlag for at foretage en analyse pr. segment, til alene at omfatte de tilfælde, hvor de pågældende varer ikke er substituerbare. I den appellerede doms præmis 378 fastslog Retten således med urette, at en analyse pr. segment ikke var påkrævet, når disse varer var tilstrækkeligt substituerbare, og i den appellerede doms præmis 383-392

begrænsede den med urette sin analyse til spørgsmålet, om nævnte varer udgjorde en enkelt vare med henblik på antidumpingproceduren, idet den støttede sig på dom af 10. marts 1992, Sanyo Electric mod Rådet (C-177/87, EU:C:1992:111). Appellanterne har anført, at der er væsentlige forskelle mellem standardvarer og ikke-standardvarer og mellem varer af gråjern og varer af duktilt støbejern. Disse forskelle er væsentlige for kunderne til disse varer. Den omhandlede import vedrører desuden alene standardvarer og næsten udelukkende varer af duktilt støbejern. Sådanne forhold begrundet en analyse pr. segment, hvilket ville have indvirkning på vurderingen af årsagsforbindelsen.

- 161 Kommissionen har gjort gældende, at det første led skal afvises, eftersom appellanterne ikke tilstrækkelig præcist har identificeret den retlige fejl, som den appellerede dom er behæftet med. Kommissionen og intervenienterne har endvidere anført, at det første led er ugrundet.

2) Domstolens bemærkninger

- 162 Hvad angår formaliteten vedrørende det tredje anbringendes første led skal det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at det fremgår af artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF, artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol samt artikel 168, stk. 1, litra d), og artikel 169, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at appelskriftet præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises (jf. bl.a. dom af 10.11.2022, Kommissionen mod Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, præmis 29, og af 15.12.2022, Picard mod Kommissionen, C-366/21 P, EU:C:2022:984, præmis 52).
- 163 I dette første led har appellanterne imidlertid med tilstrækkelig præcision angivet den angivelige retlige fejl samt grundene til, at Retten begik denne fejl. De har nemlig gjort gældende, at Retten med urette begrænsede analysen pr. segment af den ved dumpingimporten forvoldte skade til de situationer, hvor de pågældende varer ikke er substituerbare, og har til støtte for deres udsagn påberåbt sig dom af 28. oktober 2004, Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet (T-35/01, EU:T:2004:317), og af 24. september 2019, Hubei Xinyegang Special Tube mod Kommissionen (T-500/17, EU:T:2019:691). Kommissionens formalitetsindsigelse skal derfor forkastes.
- 164 Med hensyn til, om det første led er velbegrundet, skal det bemærkes, at det følger af grundforordningens artikel 3, stk. 2, at konstateringen af en skade skal ledsages af en objektiv undersøgelse af omfanget af dumpingimporten, denne imports indvirkning på prisen på samme varer på EU-markedet og nævnte imports følgevirkninger for EU-erhvervsgrænsen. Denne forordnings artikel 3, stk. 3, fastsætter, at hvad angår dumpingimportens virkning på priserne skal det undersøges, om varerne er blevet udbudt til en væsentlig lavere pris end prisen på samme vare fremstillet af EU-erhvervsgrænsen.
- 165 Selv om grundforordningen ikke fastlægger nogen særlig metode til at analysere prisunderbuddet, fremgår det af selve ordlyden af denne artikel 3, stk. 3, at den metode, der vælges til at konstatere et eventuelt prisunderbud, principielt skal anvendes i forhold til »samme vare« som omhandlet i nævnte forordnings artikel 1, stk. 4, selv om denne vare kan bestå af forskellige varettyper, der henhører under flere markedssegmenter. Følgelig pålægger grundforordningen principielt ikke Kommissionen nogen forpligtelse til at foretage en analyse af, om der foreligger et prisunderbud på et andet niveau end det for den samme vare (jf. i denne retning dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 73-75).

- 166 Kommissionen er dog – eftersom denne institution i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 2, er forpligtet til at foretage en »objektiv undersøgelse« af dumpingimportens indvirkning på prisen på samme vare fremstillet af EU-erhvervsgrenen – forpligtet til i sin analyse af prisunderbuddet at tage hensyn til alt relevant positivt bevismateriale, herunder i givet fald det, der angår de forskellige markedssegmenter for den pågældende vare (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 77).
- 167 For at sikre, at prisunderbudsanalysen er objektiv, kan Kommissionen under visse omstændigheder, på trods af sit vide skøn, være forpligtet til at foretage en sådan analyse på markedssegmenterne for den pågældende vare. Det kan forholde sig således i en situation, der er kendetegnet ved en særlig udtalt segmentering af markedet for den pågældende vare og ved den omstændighed, at dumpingimporten for langt størstedelens vedkommende var koncentreret inden for et af markedssegmenterne for den pågældende vare, dog under forudsætning af, at der tages behørigt hensyn til den samme vare i dens helhed. Det kan ligeledes forholde sig således i en særlig situation, der er kendetegnet ved en stærk koncentration af hjemmemarkedssalget og dumpingimporten på særskilte segmenter samt ved betydelige prisforskelle mellem disse segmenter. Under disse omstændigheder kan Kommissionen nemlig være forpligtet til at tage højde for markedsandelene for hver enkelt varetype og disse prisforskelle med henblik på at sikre, at prisunderbudsanalysen af objektiv (jf. i denne retning dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 78-81, 110 og 111).
- 168 Henset til det ovenstående kunne Retten, således som den gjorde i den appellerede doms præmis 378, fastslå, at en analyse pr. segment ikke var påkrævet, når de pågældende varer var tilstrækkeligt substituerbare. Det forhold, at disse varetyper er tilstrækkeligt substituerbare, sikrer, at der ikke foreligger en særligt udtalt segmentering af markedet, og herved at prisunderbudsanalysen er objektiv, eftersom det bevirker, at salget af EU-varerne påvirkes af dumpingimporten, uanset på hvilket segment disse varer eller denne import forekommer.
- 169 Det følger heraf, at når en sådan substituerbarhed er godtgjort, kan varernes kunders opfattelse af en forskel mellem standardvarer og ikke-standardvarer samt mellem varer af gråt støbejern og varer af duktilt støbejern og den omstændighed, at dumpingimporten alene vedrører standardvarer og næsten udelukkende varer af duktilt støbejern, ikke begrunde en analyse pr. segment.
- 170 Retten begik endvidere ikke en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 383 at fastslå, at det forhold, at varerne tilhører forskellige kategorier, ikke i sig selv var tilstrækkeligt til at godtgøre, at de ikke var substituerbare, og at det således var hensigtsmæssigt at foretage en analyse pr. segment. Som Retten med føje anførte i denne præmis, kan varer, der tilhører forskellige kategorier, nemlig fungere ens eller opfylde samme behov.
- 171 Det tredje anbringendes første led skal følgelig forkastes som ugrundet.

b) Om det tredje anbringendes andet led

1) Parternes argumentation

- 172 Med det tredje anbringendes andet led har appellanterne gjort gældende, at Retten i den appellerede dom begik en retlig fejl, idet den hverken tog hensyn til eller besvarede deres argument om, at dumpingimportens art skulle have været taget i betragtning med henblik på

vurderingen af, om der var årsagsforbindelse. Appellanterne har anført, at der, henset til arten af denne import, som næsten udelukkende bestod af standardvarer og varer af duktilt støbejern, ikke kunne påvises en årsagsforbindelse i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, mellem denne import og skaden for »samme vare« uden at foretage en mere detaljeret undersøgelse af denne skade vedrørende dels varer af duktilt støbejern i forhold til varer af gråt støbejern, dels standardvarer i forhold til ikke-standardvarer.

- 173 For at illustrere betydningen af Rettens fejl har appellanterne anført, at Kommissionen alene anvendte en metode til sammenligning af varerne støttet på varekontrolnumre (herefter »VKN-metoden«) som led i undersøgelsen af, om der forelå prisunderbud, og ikke ved undersøgelsen af indikatorerne for, om der forelå en skade, såsom salgsmængden og rentabiliteten, hvilke indikatorer kun blev vurderet for samme vare som helhed. Kommissionen kunne følgelig ikke afgøre, om den skade, som blev konstateret på grundlag af hver af disse indikatorer, vedrørte et segment, der var påvirket af den kinesiske import, og dermed om denne import havde forårsaget skaden. Den omstændighed, at Kommissionen kun påviste et prisunderbud på 62,6% af EU-producenternes samlede salg, skærpede behovet for at vurdere, om den konstaterede skade for samme vare vedrørte kategorier af varer, som slet ikke eller næsten ikke havde været genstand for import. Retten pålagde under alle omstændigheder appellanterne en uforholdsmæssig stor bevisbyrde med hensyn til at påvise de forskelle mellem varegrupperne, som kræver en analyse pr. segment.
- 174 Retten begik ligeledes en fejl ved i den appellerede doms præmis 391 og 392 at afvise relevansen af en »præference« eller »prioritet« blandt de forskellige segmenter. Netop denne præference kunne føre til en manglende årsagsforbindelse mellem dumpingimporten og den skade, som EU-erhvervsgrenen led, eftersom denne import kun vedrørte et segment, og skaden blev konstateret hos EU-producenter på et andet segment. Den omstændighed, at Retten i denne doms præmis 391 og 392 anså det forhold, at forbrugerne i visse medlemsstater havde en prioritet eller præference for den ene eller anden type støbejern, som et »argument«, der »ikke understøttes af konkrete oplysninger«, er en åbenbar urigtig og vildledende tilgang. For det første har Kommissionen anerkendt, at denne præference foreligger. For det andet har alle de interesserede parter, herunder klagerne, fremhævet forskellene mellem varer af duktilt støbejern og varer af gråt støbejern.
- 175 Kommissionen og intervenienterne har gjort gældende, at det tredje anbringendes andet led er uvirksomt, eftersom appellanterne ikke har godtgjort, at de pågældende varer ikke var substituerbare. Dette andet led er under alle omstændigheder ugrundet, eftersom varernes substituerbarhed er til hinder for en kunstig opdeling af analysen af skaden og analysen af årsagsforbindelsen.

2) Domstolens bemærkninger

- 176 Med det tredje anbringendes andet led har appellanterne foreholdt Retten, at den hverken tog hensyn til eller besvarede deres argument om, at der ikke kunne påvises nogen årsagsforbindelse i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, uden at foretage en analyse på grundlag af segmenterne for standardvarer, ikke-standardvarer, varer af duktilt støbejern og varer af gråt støbejern, eftersom dumpingimporten næsten udelukkende bestod af standardvarer og varer af duktilt støbejern.

- 177 Det skal i denne henseende bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 382-385 fastslog, at det – henset til at standardvarer og ikke-standardvarer var substituerbare, og at appellanterne ikke havde fremlagt oplysninger om det modsatte – ikke var nødvendigt at foretage en analyse pr. segment af skaden ved at sondre mellem standardvarer og ikke-standardvarer. På samme måde anførte Retten i den appellerede doms præmis 387-392, at Kommissionen havde vurderet, at varer af duktilt støbejern og varer af gråt støbejern var substituerbare, og at appellanterne ikke havde fremlagt oplysninger, som rejste tvivl om denne vurdering, idet de kun havde anført, at der i visse medlemsstater var en »prioritet« eller »præference« for den ene eller anden type støbejern. Retten fastslog følgelig, at der ikke var fornødent at foretage en analyse pr. segment af skaden ved at sondre mellem duktilt støbejern og gråt støbejern.
- 178 Eftersom det fremgår af Rettens faktuelle vurdering, at såvel standardvarer og ikke-standardvarer som varer af duktilt støbejern og varer af gråt støbejern var substituerbare, var det ikke fornødent at foretage en skadesanalyse på grundlag af segmenterne for de pågældende varer. Som det er anført i nærværende doms præmis 168, kan det af det forhold, at disse varer er substituerbare, udledes, at salget af EU-varerne påvirkes af dumpingimporten, uanset på hvilket segment disse varer eller denne import forekommer.
- 179 Appellanternes argument om, at Kommissionen ved at anvende VKN-metoden tog hensyn til en segmentering af de pågældende varer, uden at denne metode imidlertid var tilfredsstillende, eftersom den kun vedrørte undersøgelsen af en enkelt af de forskellige skadesindikatorer, nemlig eksistensen af prisunderbud, og den kun angik 62,6% af de stikprøveudtagne EU-producenters samlede salg, skal forkastes som uvirksomt. Eftersom det forhold, at de pågældende varer er substituerbare, ikke gør en analyse pr. segment nødvendig, er de angivelige mangler ved denne metode med henblik på en analyse pr. segment nemlig uden betydning.
- 180 For så vidt som appellanterne har foreholdt Retten, at den ikke undersøgte deres klagepunkt om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, forårsaget af den manglende analyse pr. segment, skal det bemærkes, at denne artikel 3, stk. 2 og 3, og nævnte artikel 3, stk. 6 og 7, ganske vist har forskellige formål, eftersom den første regulerer fastlæggelsen af en skade for EU-erhvervsgrenen, og den anden præciserer betingelserne for, at der foreligger årsagsforbindelse mellem dumpingimporten og skaden. Bestemmelserne er, således som det er anført i den appellerede doms præmis 363, imidlertid indbyrdes forbundne. Denne forordnings artikel 3, stk. 6, foreskriver nemlig udtrykkeligt, at påvisningen af, at denne import forvolder skade, skal ske med de beviser, der er fremlagt i forbindelse med denne artikels stk. 2, hvilket indebærer en påvisning af, at de mængder og/eller priser, der er fastlagt i henhold til nævnte artikels stk. 3, har væsentlige følgevirkninger for EU-erhvervsgrenen. I den appellerede doms præmis 364 anførte Retten således med føje, at undersøgelsen i nævnte forordnings artikel 3, stk. 3, skal danne grundlag for analysen af årsagsforbindelsen mellem dumpingimporten og den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt.
- 181 Det følger heraf, at vurderingen af, at en analyse pr. segment ikke var påkrævet ved undersøgelsen af skaden i medfør af grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 3, ligeledes gælder for undersøgelsen af årsagsforbindelsen i henhold til denne forordnings artikel 3, stk. 6 og 7. Ved i den appellerede doms præmis 382-392 at fastslå, at der ikke var grundlag for at foretage en analyse pr. segment af de pågældende varer som led i undersøgelsen af skaden, henset til varernes substituerbarhed, forkastede Retten følgelig implicit, men nødvendigvis appellanternes klagepunkt om en tilsidesættelse af denne forordnings artikel 3, stk. 6 og 7, som følge af, at en sådan analyse ikke var foretaget.

- 182 Endvidere skal appellanternes argument om, at Retten pålagde dem en uforholdsmæssig stor bevisbyrde med hensyn til påvisningen af de forskelle mellem kategorierne af varer, som nødvendiggjorde en analyse pr. segment, forkastes som ugrundet. Eftersom en analyse pr. segment kun er begrundet med henblik på at sikre, at undersøgelsen af dumpingimportens virkninger på samme vare fremstillet af EU-erhvervsgrenen er objektiv, udgør forpligtelsen til at godtgøre, at de pågældende varer ikke er tilstrækkeligt substituerbare til, at der skal foretages en analyse pr. segment, ikke en uforholdsmæssig stor bevisbyrde.
- 183 Endelig skal det, for så vidt som appellanterne har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 392 ved at afvise, at det forhold, at forbrugerne i visse medlemsstater havde en præference eller prioritet for den ene eller anden type støbejern, var relevant ved vurderingen af skaden, bemærkes, at Retten i denne præmis forkastede deres argumenter på to selvstændige grundlag. For det første fastslog den, at deres argumenter herom ikke var understøttet af konkrete oplysninger, og for det andet konstaterede den, at en prioritet ikke gjorde det muligt med sikkerhed at godtgøre, at varerne ikke var substituerbare eller ikke var tilstrækkeligt substituerbare. Eftersom appellanterne med deres appel ikke har anfægtet det andet grundlag, skal deres argumenter om, at der foreligger konkrete oplysninger, som understøtter deres udsagn, forkastes som uvirksomme.
- 184 Henset til ovenstående betragtninger skal det tredje anbringendes andet led, og dermed det tredje anbringende i sin helhed, forkastes.

4. Om det fjerde anbringende

a) Parternes argumentation

- 185 Med det fjerde anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 425 tilsidesatte grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, og sin begrundelsespligt, idet den fastslog, at en margin for prisunderbud vedrørende 62,6% af de stikprøveudtagne EU-producenters salg, var tilstrækkelig til at konstatere et betydeligt prisunderbud som omhandlet i denne forordnings artikel 3, stk. 3. Herved undlod Retten at vurdere, om fraværet af prisunderbud for 37,4% af dette salg var til hinder for at konstatere en årsagsforbindelse i henhold til nævnte forordnings artikel 3, stk. 6 og 7. Den konstaterede skade kunne nemlig vedrøre to varetyper, som ikke var berørt af dumpingimporten, hvilket påvirker den objektive karakter af undersøgelsen af skaden forvoldt af denne import.
- 186 I den appellerede doms præmis 417 begik Retten desuden en retlig fejl ved at gøre analysen af virkningen af et manglende prisunderbud for 37,4% af nævnte salg betinget af konstateringen af en segmentering af EU-markedet. Det er ikke påkrævet, at der foreligger en sådan segmentering, for at Kommissionen foretager en omhyggelig undersøgelse af årsagsforbindelsen. Fraværet af prisunderbud og en kategori, der svarer til de importerede varer for en stor del af salget i EU, kunne være til hinder for en konstatering af en årsagsforbindelse med den skade, som hele EU-erhvervsgrenen havde lidt.
- 187 Appellanterne har således bestridt, at VKN-metoden kan begrunde den i den omtvistede forordning fulgte fremgangsmåde. Den manglende forbindelse med de under stikprøven anvendte varekontrolnumre kræver, at det undersøges, om der på trods af dette fravær kunne

påvises en årsagsforbindelse. Dette kunne f.eks. indebære en analyse med henblik på at afgøre, om anden import end alene de stikprøveudtagne producenters import omfattede varetyper, der ikke havde forbindelse hermed. Dette er imidlertid ikke tilfældet i den foreliggende sag.

188 Kommissionen og intervenienterne har bestridt appellanternes argumentation.

b) Domstolens bemærkninger

189 Det følger af grundforordningens artikel 3, stk. 6, at det på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt i forbindelse med denne artikels stk. 2, skal påvises, at dumpingimporten forvolder skade, hvilket indebærer en påvisning af, at mængder og/eller priser for den i nævnte artikels stk. 3 omhandlede import har haft væsentlige virkninger for EU-erhvervsgrænsen.

190 I den appellerede doms præmis 417-425 fastslog Retten, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde til forskel fra den situation, der gav anledning til to andre sager, ikke havde konstateret forskellige segmenter, og at den pågældende vare, selv om denne institution havde opdelt den i VKN-koder med henblik på sammenligning, omfattede flere varetyper, som fortsat var substituerbare. På denne baggrund fastslog Retten, at en margin for prisunderbud, der er fastlagt inden for et interval på 31,6-39,2% vedrørende 62,6% af de stikprøveudtagne EU-producenters salg, var tilstrækkelig til at konstatere et betydeligt prisunderbud i forhold til prisen på samme vare fremstillet af EU-erhvervsgrænsen som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 3.

191 Appellanterne har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl og tilsidesatte begrundelsespligten, idet den ikke vurderede, om fraværet af prisunderbud for 37,4% af dette salg var til hinder for at konstatere, om der forelå en årsagsforbindelse i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, eller ej. Retten begik ligeledes en retlig fejl ved at gøre behovet for at foretage en analyse af virkningen af dette manglende prisunderbud betinget af konstateringen af en segmentering af EU-markedet.

192 Med hensyn til klagepunktet om en retlig fejl skal det bemærkes, at selv om grundforordningens artikel 3 opregner et vist antal forhold, som skal tages i betragtning ved konstateringen af skade forvoldt af dumpingimporten, fastsætter denne bestemmelse ikke, således som det er indikeret i nærværende doms præmis 165, nogen præcis metode for at analysere et prisunderbud. Eftersom denne konstatering indebærer komplekse økonomiske vurderinger, har Kommissionen i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 112, et vidt skøn med henblik på sit valg af metode.

193 Grundforordningen foreskriver endvidere ikke, at Kommissionen, når den konstaterer en skade forvoldt af dumpingimporten, i alle tilfælde har pligt til at tage hensyn til samtlige varer, som EU-erhvervsgrænsen sælger, herunder typer af den pågældende vare, som de stikprøveudtagne producenter ikke eksporterer.

194 Ordlyden af grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 3, hvortil denne forordnings artikel 3, stk. 6, henviser, pålægger nemlig ikke Kommissionen ved undersøgelsen af denne imports indvirkning på EU-erhvervsgrænsens priser at tage hensyn til alle denne erhvervsgræns salg af den samme vare (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 152, 153 og 159).

- 195 Dette understøttes af den omstændighed, at den undersøgelse af dumpingimportens indvirkning på EU-erhvervsgrenens priser, som skal foretages med henblik på konstateringen af skade, indebærer en sammenligning af salg, ikke fra den samme virksomhed – som det er tilfældet ved fastsættelsen af dumpingmargenen, der beregnes på grundlag af oplysninger fra den pågældende eksporterende producent – men fra flere virksomheder, nemlig de stikprøveudtagne eksporterende producenter og de virksomheder, der udgør en del af EU-erhvervsgrenen, og som indgår i stikprøven. En sammenligning af disse virksomheders salg vil imidlertid ofte være vanskeligere ved analysen af prisunderbuddet end ved fastsættelsen af dumpingmargenen, eftersom det udvalg af varetyper, der sælges af disse forskellige virksomheder, vil have en tendens til kun at være delvist overlappende (jf. i denne retning dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 154 og 155).
- 196 Jo mere detaljerede varekontrolnumrene er, desto større er denne risiko for, at visse varetyper ikke kan tages i betragtning ved analysen af prisunderbuddet på grund af forskellen i udvalget af de varer, der er blevet solgt af disse forskellige virksomheder. Selv om en større differentiering af varekontrolnumre har den fordel, at der sker en sammenligning af varetyper, der har flere fælles fysiske og tekniske kendetegn, har en sådan større differentiering nemlig omvendt den ulempe, at den øger muligheden for, at visse varetyper, der sælges af det ene eller det anden af de berørte selskaber, ikke har ækvivalenter og derfor hverken kan sammenlignes eller tages i betragtning i denne analyse (dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 156 og 157).
- 197 Kommissionens udøvelse af sit vide skøn til at vælge den metode, der skal følges til at analysere prisunderbuddet, kan have den uundgåelige konsekvens, således som det er tilfældet med VKN-metoden, at visse varetyper ikke kan sammenlignes og dermed ikke tages i betragtning ved denne analyse. Udøvelsen af denne skønsbeføjelse er imidlertid begrænset af den forpligtelse, som Kommissionen er pålagt ved grundforordningens artikel 3, stk. 2, til at foretage en objektiv undersøgelse af dumpingimportens indvirkninger på EU-erhvervsgrenens priser (jf. i denne retning dom af 20.1.2022, Kommissionen mod Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, præmis 158).
- 198 I det foreliggende tilfælde bevirkede Kommissionens valg om at anvende VKN-metoden, at den ikke kunne sammenligne 37,4% af de stikprøveudtagne EU-producenters salg.
- 199 Den omstændighed, at Kommissionen kunne påvise en margin for prisunderbud, der blev fastlagt inden for et interval på 31,6-39,2% vedrørende 62,6% af dette salg, udgør imidlertid et betydeligt prisunderbud i forhold til disse producenters pris, hvilket kan kvalificeres som væsentlige følgevirkninger for EU-erhvervsgrenen som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 6.
- 200 Appellanterne har under alle omstændigheder med urette udledt af den manglende sammenligning for 37,4% af nævnte salg, at dette salg ikke var påvirket af den pågældende import. Eftersom den pågældende vare omfatter forskellige varetyper, som er substituerbare, og der samtidig ikke foreligger en særligt udtalt segmentering af markedet for den pågældende vare (jf. nærværende doms præmis 167), har denne import sandsynligvis ligeledes påvirket priserne på de stikprøveudtagne EU-producenters varer, som ikke har kunnet sammenlignes på grundlag af VKN-metoden. Den omstændighed, at denne virkning ikke er blevet opgjort på grundlag af denne metode, er ikke tilstrækkelig til at rejse tvivl om objektiviteten ved vurderingen om, at nævnte import måtte have påvirket priserne på samtlige varer fremstillet af EU-producenterne, eftersom disse varer er substituerbare.

- 201 Derfor skal appellanternes klagepunkt om, at Retten tilsidesatte grundforordningens artikel 3, stk. 6 og 7, som følge af en manglende hensyntagen til fraværet af prisunderbud for 37,4% af de stikprøveudtagne EU-producenters salg, forkastes som ugrundet, eftersom de med urette har gjort gældende, at der ikke foreligger prisunderbud for denne procentsats af salget, og idet Kommissionen ved anvendelsen af VKN-metoden havde påvist et betydeligt prisunderbud, som havde væsentlige følgevirkninger for EU-erhvervsgrenen.
- 202 Med hensyn til klagepunktet om tilsidesættelse af begrundelsespligten skal det bemærkes, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at den forpligtelse til at begrunde domme, der påhviler Retten i medfør af artikel 36 og artikel 53, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, ikke pålægger den at foretage en udtømmende gennemgang af hvert enkelt af de argumenter, der er fremført af parterne i sagen. Begrundelsen kan også fremgå indirekte, forudsat at de berørte får kendskab til de grunde, som Retten har lagt til grund, og at Domstolen råder over de til udøvelse af sin prøvelsesret nødvendige oplysninger under en appelsag (dom af 14.9.2016, Trafilerie Meridionali mod Kommissionen, C-519/15 P, EU:C:2016:682, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 203 I denne sag skal det i lyset af begrundelsen i den appellerede doms præmis 406-425 og vurderingen i nærværende doms præmis 192-201 fastslås, at denne begrundelse gav appellanterne mulighed for at gøre sig bekendt med de grunde, som Retten støttede sig på, og for Domstolen at udøve sin prøvelsesret. Appellanternes klagepunkt om en tilsidesættelse af begrundelsespligten skal dermed forkastes.
- 204 Henset til ovenstående betragtninger skal det fjerde anbringende forkastes.

5. Om det femte anbringende

a) Indledende bemærkninger

- 205 Med det femte anbringende, som består af tre led, har appellanterne anfægtet Rettens bedømmelse af det tredje anbringende i deres søgsmål i første instans om, at Kommissionen tilsidesatte deres proceduremæssige garantier, idet denne institution ikke meddelte dem oplysninger, der var hensigtsmæssige med henblik på konstateringen af dumping og skade.
- 206 Det femte anbringendes andet og tredje led vedrører nærmere bestemt spørgsmålet, om Rettens bedømmelse af det tredje anbringende i første instans, som CCCME havde fremsat i eget navn, var velbegrundet. Som det er bemærket i nærværende doms præmis 48-75 og 100, havde CCCME imidlertid ikke søgsmålskompetence til i eget navn at nedlægge påstand om annullation af den omtvistede forordning. Det følger heraf, at det nævnte femte anbringendes andet og tredje led skal afvises.

b) Om det femte anbringendes første led

1) Parternes argumentation

- 207 Med det femte anbringendes første led har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 435-438 eller, subsidiært, gengav de faktiske omstændigheder urigtigt, idet den afviste det tredje anbringende i deres annullationssøgsmål, for så vidt som dette

anbringende vedrørte tilsidesættelser af de angivelige proceduremæssige garantier for CCCME's medlemmer og de ni øvrige appellanter, med den begrundelse, at de ikke havde deltaget i undersøgelsen. Disse medlemmer og appellanter deltog i undersøgelsen, eftersom de enten var stikprøveudtagne eksporterende producenter eller eksporterende producenter opregnet i den omtvistede forordning som personer, der havde samarbejdet ved udvælgelsen af stikprøven. Fremlæggelsen af en stikprøveformular er den måde, hvorpå en eksporterende producent kan »udtale sig« som svar på meddelelsen om indledning proceduren i medfør af grundforordningens artikel 5, stk. 10. Kommissionen anførte endvidere i svarskriftet for Retten, at den havde tilsendt de ikke-stikprøveudtagne og stikprøveudtagne kinesiske appellanter »de i grundforordningens artikel 19, stk. 2, omhandlede dokumenter med oplysninger«.

- 208 Appellanterne har ligeledes anført, at Retten i den appellerede doms præmis 443-447 med urette fastslog, at den omstændighed, at CCCME handlede som repræsentant for den kinesiske støbejernsindustri som helhed ikke var tilstrækkelig til at påvise, at sammenslutningen handlede på vegne af sine medlemmer og de ni øvrige appellanter under den pågældende antidumpingprocedure, og at den dermed ikke kunne påberåbe sig en tilsidesættelse af disse medlemmers og appellanter proceduremæssige rettigheder. Retten anvendte et urigtigt retligt kriterium og foretog en urigtig retlig kvalifikation af de faktiske omstændigheder. Ved vurderingen af CCCME's repræsentation af sine medlemmer og de ni øvrige appellanter så Retten bort fra beviser, gengav indholdet af CCCME's bemærkninger af 15. september 2017 til den midlertidige forordning urigtigt, og så bort fra den omstændighed, at CCCME's repræsentation af de kinesiske eksporterende producenter havde været klar for Kommissionen.
- 209 Kommissionen og intervenienterne har bestridt appellanternes argumentation.

2) Domstolens bemærkninger

- 210 I første række har appellanterne principalt gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at selv om CCCME's medlemmer og de ni øvrige appellanter enten var udtaget til stikprøven eller var opregnet som personer, der havde samarbejdet med henblik på udvælgelsen af denne stikprøve under antidumpingproceduren, havde de ikke kompetence til at påberåbe sig en tilsidesættelse af deres ret til at få meddelt de oplysninger, der var hensigtsmæssige med henblik på konstateringen af dumping og skade under denne undersøgelse.
- 211 Det skal i denne henseende bemærkes, at overholdelsen af retten til forsvar er et grundlæggende EU-retligt princip (dom af 3.6.2021, *Jumbocarry Trading*, C-39/20, EU:C:2021:435, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis). Domstolen har følgelig fastslået, at overholdelsen af retten til forsvar er af afgørende betydning i antidumpingundersøgelser, og at de berørte virksomheder i medfør af denne ret skal have mulighed for under den administrative procedure effektivt at fremsætte deres bemærkninger vedrørende dels rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder, dels vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin konstatering af, at der foreligger dumping og en deraf følgende skade (jf. i denne retning dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod *Interpipe Niko Tube* og *Interpipe NTRP*, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 76 og 77 og den deri nævnte retspraksis).
- 212 I 12. betragtning til grundforordningen anføres således, at de berørte parter bør have rigelig lejlighed til at fremlægge alt relevant bevismateriale og fuldt ud have lejlighed til at varetage deres interesser. Desuden fastsætter denne forordnings artikel 6, stk. 5 og 7, og artikel 20, stk. 1 og 2, disse parters ret til forsvar. Førstnævnte bestemmelse fastsætter nemlig muligheden for, at de sidstnævnte parter, som bl.a. omfatter importører og eksportører af den pågældende vare, der er

genstand for undersøgelsen, kan blive hørt og få indsigt i alle oplysninger, som parter i undersøgelsen har indgivet, i modsætning til interne dokumenter udarbejdet af myndighederne i Unionen eller dens medlemsstater, forudsat at disse oplysninger har betydning for fremlæggelsen af deres sag, at de ikke er fortrolige, og at de anvendes som led i undersøgelsen. Den sidstnævnte bestemmelse giver nævnte parter mulighed for at blive underrettet om de nærmere oplysninger, der ligger til grund for de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke der er indført midlertidige foranstaltninger, eller på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger.

- 213 Disse bestemmelser gør imidlertid udøvelsen af disse rettigheder betinget af visse regler for at sikre den god forvaltning ved antidumpingproceduren. I henhold til grundforordningens artikel 6, stk. 5 og 7, skal de berørte parter således dels give sig til kende, dels fremsætte en skriftlig anmodning for at få indsigt i de pågældende oplysninger eller blive hørt. Hvad angår den første af disse regler præciserer grundforordningens artikel 5, stk. 10, at meddelelsen om indledning af proceduren fastsætter den frist, inden for hvilken berørte parter kan give sig til kende, tilkendegive deres synspunkter skriftligt og meddele oplysninger, hvis der som led i undersøgelsen skal tages hensyn til sådanne synspunkter og oplysninger. Sidstnævnte bestemmelse foreskriver ligeledes, at denne meddelelse fastsætter den frist, inden for hvilken berørte parter kan anmode om at blive hørt af Kommissionen i henhold til nævnte forordnings artikel 6, stk. 5. I henhold til samme forordnings artikel 20, stk. 1 og 3, skal der fremsættes skriftlig anmodning om oplysninger vedrørende indførelsen af midlertidige foranstaltninger umiddelbart efter indførelsen af disse midlertidige foranstaltninger, og anmodning om oplysninger om endelige foranstaltninger skal ligeledes fremsættes skriftligt senest en måned efter offentliggørelsen af indførelsen af en midlertidig told.
- 214 Grundforordningen tillægger således visse berørte parter proceduremæssige rettigheder og garantier, hvis udøvelse imidlertid er betinget af disse parter aktive deltagelse i proceduren, hvilket som minimum skal ske ved indgivelsen af en skriftlig anmodning inden for en bestemt frist (dom af 9.7.2020, *Donex Shipping and Forwarding*, C-104/19, EU:C:2020:539, præmis 70).
- 215 Denne forordnings artikel 17, stk. 1, fastsætter endvidere, at i tilfælde, hvor antallet af klagere, eksportører, importører, varetyper eller transaktioner er stort, kan Kommissionen begrænse undersøgelsen til at omfatte et rimeligt antal parter, varer eller transaktioner ved anvendelse af stikprøver. For at vurdere, om det er hensigtsmæssigt at foretage en stikprøve og fastlægge stikprøvens sammensætning skal de interesserede parter forelægge Kommissionen de nødvendige oplysninger i denne henseende. Når Kommissionen påtænker at basere sin undersøgelse på en stikprøve af eksportører eller importører, kan den i meddelelsen om indledning af proceduren således opfordre de pågældende eksportører eller importører til at give sig til kende og anmode dem om oplysninger med henblik på at fastlægge en stikprøve, der er repræsentativ for disse.
- 216 Den omstændighed, at de interesserede parter giver sig til kende og fremlægger oplysninger, som er relevante for fastlæggelsen af en stikprøve, der er repræsentativ for disse parter, eller udtages til denne stikprøve, udgør en form for deltagelse i antidumpingproceduren. Denne deltagelse tillægger imidlertid ikke nævnte parter de proceduremæssige garantier, der er fastsat i grundforordningens artikel 6, stk. 5 og 7, og artikel 20, stk. 1 og 2. Som det fremgår af nærværende doms præmis 213 og 214, er indrømmelsen af disse garantier nemlig underlagt visse regler, som indebærer disse parter særlige deltagelse i denne procedure i form af en tilkendegivelse af interesse og fremsættelse af skriftlige anmodninger. Deltagelse i en stikprøve som omhandlet i denne forordnings artikel 17 udgør ikke en sådan særlig deltagelse.

- 217 Selv om CCCME's medlemmer og de ni øvrige appellanter deltog i den stikprøve, der blev gennemført under den pågældende antidumpingprocedure, begik Retten dermed ikke en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 435-438 at fastslå, at disse medlemmer og appellanter ikke havde kompetence til at påberåbe sig en tilsidesættelse af deres proceduremæssige garantier, som skyldtes, at Kommissionen ikke havde meddelt dem de oplysninger, der var nødvendige for at beskytte deres interesser. Retten anførte nemlig med føje, at nævnte medlemmer og appellanter ikke havde fremsat anmodninger om at få meddelt oplysninger under denne procedure.
- 218 Subsidiært har appellanterne gjort gældende, at Retten gengav de faktiske omstændigheder urigtigt, idet den fastslog, at CCCME's medlemmer og de ni øvrige appellanter ikke havde deltaget i undersøgelsen på en måde, som gav dem ret til at påberåbe sig en tilsidesættelse af deres proceduremæssige rettigheder. De har i denne henseende påberåbt sig den omstændighed, at Kommissionen i svarskriftet for Retten anførte, at disse medlemmer og appellanter havde modtaget »de i grundforordningens artikel 19, stk. 2, omhandlede dokumenter med oplysninger«.
- 219 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at når en appellant gør gældende, at Retten har gengivet beviserne urigtigt, skal den pågældende i henhold til artikel 256 TEUF, artikel 58, stk. 1, i statuttet for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 168, stk. 1, litra d), i Domstolens procesreglement præcist angive, hvilke beviser der er blevet urigtigt gengivet, og påvise de fejl i den undersøgelse, der efter appellants opfattelse har foranlediget Retten til denne urigtige gengivelse. Det følger i øvrigt af fast retspraksis, at en urigtig gengivelse skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 10.11.2022, Kommissionen mod Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).
- 220 Det udsagn, der fremgår af Kommissionens svarskrift for Retten, hvorefter CCCME's medlemmer og de ni øvrige appellanter havde modtaget »de i grundforordningens artikel 19, stk. 2, omhandlede dokumenter med oplysninger«, selv om udsagnet vedrørte denne forordnings artikel 20, stk. 2, kan ikke godtgøre, at Retten foretog en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder omkring disse medlemmers og appellanternes deltagelse i antidumpingproceduren, hvorved de blev indrømmet de proceduremæssige garantier, der er omhandlet i nævnte forordnings artikel 6, stk. 7, og artikel 20, stk. 2. Dette udsagn er nemlig ikke tilstrækkeligt til at godtgøre, at nævnte medlemmer eller appellanter havde givet sig til kende, og at de skriftligt havde anmodet om indsigt i de oplysninger, der var nødvendige for at udøve deres proceduremæssige rettigheder i overensstemmelse med disse bestemmelser.
- 221 Selv om CCCME's medlemmer og de ni øvrige appellanter indgik i den stikprøve, der blev gennemført under antidumpingproceduren, begik Retten dermed hverken en retlig fejl eller gengav de faktiske omstændigheder urigtigt ved i den appellerede doms præmis 435-438 at fastslå, at disse medlemmers og appellanternes klagepunkter støttet på den manglende meddelelse af oplysninger, der var nødvendige for at beskytte deres interesser, skulle afvises, eftersom de ikke havde fremsat anmodninger om at få meddelt disse oplysninger under denne procedure.
- 222 I anden række har appellanterne anfægtet afvisningen af de tilsidesættelser af retten til forsvar, som CCCME gjorde gældende på vegne af sine medlemmer og de ni øvrige appellanter. De har anført, at Retten anvendte et urigtigt retligt kriterium, da den fastslog, at CCCME ikke kunne udøve sine medlemmers og de ni øvrige appellanternes proceduremæssige rettigheder under den pågældende antidumpingprocedure. Den kvalificerede endvidere med urette CCCME som en enhed, der repræsenterede den kinesiske støbejernsindustri som helhed og ikke de kinesiske eksporterende producenter individuelt.

- 223 Henset til disse klagepunkter skal det bemærkes, at proceduremæssige rettigheder er rettigheder, der er særlige for den person, som de er tillagt. Som Domstolen således har fastslået, er retten til forsvar af subjektiv karakter, således at det er de berørte parter selv, der skal være i stand til effektivt at udøve den, uanset karakteren af den procedure, som de er omfattet af (dom af 9.9.2021, Adler Real Estate m.fl., C-546/18, EU:C:2021:711, præmis 59), og et selskab, som ikke har deltaget i en dumpingundersøgelingsprocedure, og som ikke er forbundet med nogen eksporterende producent i det undersøgte land, kan ikke selv påberåbe sig retten til forsvar under en procedure, det ikke har deltaget i (dom af 9.7.2020, Donex Shipping and Forwarding, C-104/19, EU:C:2020:539, præmis 68 og den deri nævnte retspraksis).
- 224 Det skal fastslås, at selv om den retspraksis, der er nævnt i foregående præmis, ikke vedrører spørgsmålet, om en sammenslutning kan udøve de proceduremæssige rettigheder for visse virksomheder, herunder sine medlemmers, under en administrativ procedure, er den ikke til hinder for en sådan mulighed. Denne mulighed må imidlertid ikke bevirke en omgåelse af de betingelser, som de pågældende virksomheder skulle have overholdt i medfør af nævnte retspraksis, såfremt de havde ønsket selv at udøve de deres proceduremæssige rettigheder.
- 225 Retten anvendte følgelig ikke et urigtigt retligt kriterium ved i den appellerede doms præmis 443 og 444 at fastslå, at en sammenslutnings mulighed for under antidumpingproceduren at udøve visse af sine medlemmers proceduremæssige rettigheder er betinget af, at sammenslutningen under undersøgelsen har givet udtryk for sin hensigt om at handle som repræsentant for visse af sine medlemmer, hvilket forudsætter, at disse medlemmer er blevet identificeret, og at sammenslutningen kan godtgøre, at de har givet den et mandat til at udøve disse proceduremæssige rettigheder på deres vegne.
- 226 Med hensyn til Rettens kvalificering af CCCME som en »enhed, der repræsenterede den kinesiske støbejernsindustri som helhed«, skal det endvidere bemærkes, således om det fremgår af den appellerede doms præmis 446, at CCCME i sine bemærkninger af 15. september 2017 til den midlertidige forordning præciserede arten af sin deltagelse i antidumpingundersøgelsen ved at tilkendegive, at »CCCME's interesse svarer til den kinesiske støbejernsindustris interesse som helhed. Denne interesse kan, som det ofte er tilfældet, være sammenfaldende med interesserne for de forskellige kinesiske eksporterende producenter af den pågældende vare, men den er anderledes og går videre end disse individuelle interesser. [...] CCCME's deltagelse i denne undersøgelse tilsigter at beskytte medlemmernes og den kinesiske (eksporterende) støbejernsindustris kollektive interesser og ikke medlemmernes individuelle interesser. De forskellige kinesiske (eksporterende) producenter gør selv disse individuelle interesser gældende, idet visse af disse deltager individuelt i denne sag«.
- 227 Under proceduren tilkendegav CCCME således klart, at sammenslutningen deltog heri på vegne af den eksporterende kinesiske støbejernsindustris kollektive interesser og ikke på vegne af sine medlemmers eller andre virksomheders individuelle interesser, således som det kræves for, at den kunne udøve sidstnævntes proceduremæssige rettigheder.
- 228 De forskellige argumenter, som appellanterne har fremført, for det første om, at oplysningerne om CCCME er blevet gengivet urigtigt, for det andet om, at CCCME er en repræsentativ sammenslutning af de kinesiske eksporterende producenter, og for det tredje om, at CCCME under den pågældende antidumpingprocedure godtgjorde, at sammenslutningen havde varetaget den kinesiske støbejernsindustris samlede forsvar, hvilket Kommissionen anerkendte, rejser ikke tvivl om vurderingen i foregående præmis.

- 229 Indledningsvis godtgør Kommissionens vurdering i 25. betragtning til den omtvistede forordning, hvorefter CCCME bl.a. repræsenterer den kinesiske støbejernsindustri, ikke, at Retten gengav CCCME's bemærkninger af 15. september 2017 til den midlertidige forordning urigtigt med hensyn til sammenslutningens deltagelse i den pågældende antidumpingprocedure. Desuden gør appellanternes argumenter det ikke muligt at påvise, at CCCME deltog i denne procedure med henblik på at repræsentere de pågældende virksomheders individuelle interesser. Endelig godtgør det mandat, der var vedlagt meddelelsen af 12. december 2016 om offentliggørelse af referatet fra mødet med henblik på tidlig varsling af Unionens antidumpingundersøgelse vedrørende importen af støbejern, som appellanterne har påberåbt sig, ikke, at CCCME kunne udøve disse virksomheders rettigheder, eftersom mandatatet ikke præciserer, at det giver sammenslutningen tilladelse til at repræsentere virksomhederne individuelt under denne procedure, og at der kun er tale om udkast til et mandat.
- 230 I betragtning af det ovenstående anvendte Retten ikke et urigtigt retligt kriterium og begik ikke en kvalificeringsfejl ved at fastslå, at CCCME ikke havde kompetence til at påberåbe sig tilsidesættelser af sine medlemmers og de ni øvrige appellanternes proceduremæssige rettigheder.
- 231 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det femte anbringendes første led forkastes.
- 232 Dette anbringende skal følgelig forkastes, og dermed forkastes appellen i sin helhed.

Sagsomkostninger

- 233 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge. Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, som i medfør af dets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 234 Da Kommissionen, støttet af intervenienterne, har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og appellanterne har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products, Cangzhou Qinghong Foundry Co. Ltd, Botou City Qinghong Foundry Co. Ltd, Lingshou County Boyuan Foundry Co. Ltd, Handan Qunshan Foundry Co. Ltd, Heping Cast Co. Ltd Yi County, Hong Guang Handan Cast Foundry Co. Ltd, Shanxi Yuansheng Casting and Forging Industrial Co. Ltd, Botou City Wangwu Town Tianlong Casting Factory og Tangxian Hongyue Machinery Accessory Foundry Co. Ltd bærer hver deres egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen, EJ Picardie, Fondatel Lecomte, Fonderies Dechaumont, Fundiciones de Ódena SA, Heinrich Meier Eisengießerei GmbH & Co. KG, Saint Gobain Construction Products UK Ltd, Saint Gobain PAM Canalisation og Ulefos Oy afholdte omkostninger.

Underskrifter